

திரு

சயந்தன்

(நடகம்)

க. டி. எ. 12।

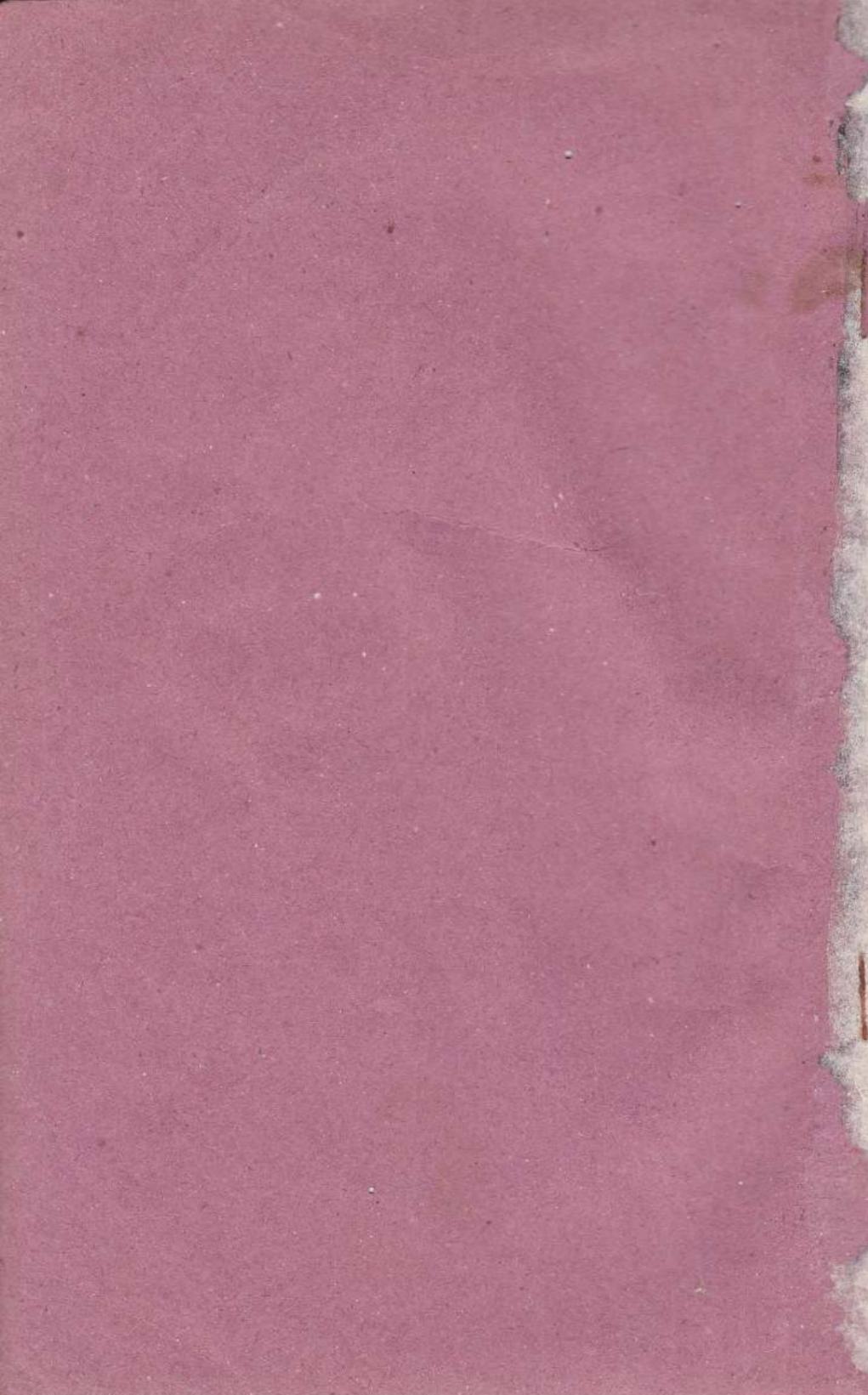

குப்பிளாவு

இரா. பொன்னையா அவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

வெளியீடு:

செல்வி பொ. பொன்னம்மா

3421

காலஞ் சென்ற எனது

தந்தையார்

திரு. இராமஞூதர் - பொன்னையா

தாயார்

பொ. குட்டிப்பிள்ளை

அவர்களுக்கு

இந்துல் சமர்ப்பணம்

1989

நூற்பெயர்:- சுயந்தன்

[நாடகம்]

ஆக்கியோன்:- அமரர்-குப்பிளான்-இரா பொ. ஜெயா

ரீசரகர்த்தர்:- சௌல்வி பொ. பொன்னாம்மா

நூல் அளவு :- 1/8 S. D. (21.6 cm × 13.5cm)

பக்கங்களின் கணக்கு:- 56

பதிப்பு :- முதற்பதிப்பு ஆடி 1989

அச்சகம் :- சித்திரா அச்சகம்

664, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

அணிந்துரை

கலாந்தி. இ. பாலசுந்தரம்
சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்.
யாழ்ப்பாணப் பல கலைக் முகம்.

ஈழத்தமிழர்களின் தன்னிகரற்ற ஆட்றகலைவடிவம் நாட்டுக்கூடத் தாகும். கிராமங்களிலே பாம்பரையாகப் பேணப்பட்டு வந்த இத் கலைவடிவம் இன்று தேக்கநிலை பெற்றுள்ளது. கிராமிய மக்களை ஒன்றி இணத்து, அவர்களை மகிழ்ச்சித்து வந்த இக்கலைவடிவம் நல்ல தொழில்நுட்ப வசதிகளின் பெறுபெறுகப் பெற்ற பொழுதுபோக் குச்சாதனங்களாலும், நீகுஞ்சிகளாலும் வரச்சீசீ காணுது தாரச்சீ கண்டுள்ளது. ஆயினும் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே நாட்டுக்கூத்துக்கு “மயுசு” கொடுக்கப்பட்ட மென்பு கூத்துக்கலை புது மெருகு பெற்று வருகின்றது. நாட்டுக்கூத்துக் கலையைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்து. அவர்களின் மூலம் இக்கலைக்கு உயிரோட்டும் ஊட்டியவர் பேராசீரியர் ச. விச்தியா னந்தன். அவர் வழியில் அவரது மாணவர்களாகிய கலாந்தி சி. மென்னாகுரு, கலாந்தி இ. பாலசுந்தரம் ஆகியோர் நாட்டுக்கூத்துக் கலையைப் பேற்றும் பணீயில் ஈடுபட்டு வருவது பாராட்டுப் படவேண்டியதாகும்.

பாரம்பரியமாக ஆடப்பட்டு வந்த நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஏதேனும், கொப்பிகளிலும் முடங்கிக் கிடக்கின்றன, அவற்றுள் செவ்வரித்துச் சிதைத்து போனவையோ அனந்தம். எஞ்சியிருப்ப னவற்றை உடனடியாகச் சமித் தள்ளுக்கள் முன்வந்து நாலாக்கி வெளியிட்டு அவற்றுக்கு உயிர் கொடுக்கவேண்டும். எம்மிடமும் அச்சருப்பெறவேண்டிய நாடகங்கள் ஆட்டச்ச நிலையிலுள்ளன இதனைத் தமிழ்நபர் கவனத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்

செல்வி பொன்னம்மா பொன்னையா இத்தகையதொரு தமிழ் உள்ளமாகும். தந்தை பாடிய சம்நாள் நாடகப் பிரதியைப் பத்தி ரமாகப் பேணிக்காத்துத் தக்க சமயம் வந்துற்றபோது அதனை நாலாக்கித் தந்துள்ளார். ஈழத்தமிழர் கலைவரவாற்றுக்கு இந்நாலின் பணி பெரிதாகும்,

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே வலிகாமம் தெற்கிலே அமைத்; ஏழில்மீது தோற்றமும் கலைமலி சிறப்பும் பெற்ற மழங்கிராமமே குப்பிளொன். சைவ மண்புகமழும் இங்கிராமத்தில் கோயில் வழி பாட்டோடு இணைந்ததாகக் கிராமிய நாடகமும் வளர்ந்து வந்தே

ருக்கிறது. இக்கிராமத்தில் நாடகப் புலவர்களும், அண்ணுவிமார் பலரும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். வைத்தியர் ஈந்தர் அம்பலம், அம்பலம் தொழ்பரம், இராமநாதன் பொன்னையா போன்னேர் சீறந்த நாடகப் புலவராவர். நாட்டுக்கூத்துக்கள் பலவற்றைப் பழக்கி அரங்கேற்றிப் புகழ்பூத்த வரிசையில் தம்பர் சின்னப்பு, தம்பர் கணபதியார், கணபதியார் தம்பர், சின்னத்துமிழு சப்ரமணியம், லீரசிங்கம் வேலையா என்போர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். காசிவாசி செந்திநாதையர் சீறந்து கல்விச் சீறப்பைப் பெருக்கிய ஊரும் குப்ரீஸானே. இவ்வரிசையில் புகழ்பூத்தவரே இராமநாதன் பொன்னையா ஆசிரியராவர்.

இவர் கூத்துக்கள் பலவற்றைப் பழக்கியுள்ளார், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு கந்தபுராண கலாச்சாரம் நன்கு ஊறிய பிரதேச மாகும். அப்பண்பாட்டிலே தீளைத்த S.R. பொன்னையா அவர்களும் கந்தபுராணத்தில் வரும் இந்திரகுமாரனுகிய சயந்தனது கதையை மையமாகக் கொண்டு சயந்தன் நாடகத்தை எழுதியுள்ளார். தூர பத்மனின் கொடுமைகளுக்கு அஞ்சிய இந்திரன் தனது பொன்னூட்டிற்குத் தன் மகனை அரசனுக்கியிட்டு இந்திராணி யோடு பூலோகத் தில் தீர்காழிப்பதிக்குச் சென்று தவழிக்குப்பதும், அங்கு தூரனின் சகோதரி அசைமுகியால் இந்திராணி திறைப்பிடிக்கப்பட்டதும் பின்பு தூரசங்காரம் முருகப்பெருமானால் நடாத்தப்படுவதுமான கதைச்சுருக்கமாகவே இந்த நாடகம் அமைந்துள்ளது.

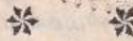
ஆசிரியர் பொன்னையா அவர்களுக்கு முந்துநூற் புலமை மிக் கிருந்தமைக்கு அவரது பாடல்களில் இலக்கியவளம் செறிந்து காணப்படுகின்றமை சான்றுகின்றது. தாளத்திற்கேற்ற சொல்ல மைப்புக்களும், பாத்தீர நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப உணர்ச்சி வெளிப் பாடுகளும் ஒசையமைப்பும் பொருந்தியனவாகப்பாடல்கள் ஆக்கப் பட்டுள்ளன.

உதாரணமாக அசைமுகி வரவுப்பாடலை நோக்கலாம்.

‘எரிதண்ணலெனவே கண்கள் இருதனங் கிரிபோல் துள்ள அரியென வலிமை நண்ண அசமென வதனம் மின்ன கரியென நடைகள் வர்ணக் கணகொளி பணிகள் நஞ்ச கரிஞ்சுல் அசமுகத்தி துன்முகியுடன் வந்தானே’

எழுத்து நாட்டுக்கூத்து மரசிலே காணப்பட்ட பஸ்வேறு மாற் றங்கள் வரைச்சி நிலைகள் என்ற அடிப்படையில் நான்கு படிநிலை களைக் குறிப்பிடலாம். பராம்பரியமாக வடமோடி, தென்மோடி என் ஆடப்பட்டு வரும் நாட்டுக்கூத்து, பாடிக்கழிக்கும் வாசகப்பா, இராகம், தாளம், பல்லவி என்ற இசையமைப்புக்களுடன் இஜைந்த சபாநாடகம். இசைப்பாங்கு மிக்க டிருமா என்பன இந்நான்கு வகைகளாகும். இவ்வகைகளில் சயந்த நாடகம் “சபா” என்ற நாடக வகையினுள் வகைப்படுத்தக் கூடியதாகவுள்ளது.

எழுத்திலே அண்ணுயிரி மரபுவழி பேணப்பட்டுவரும் நாடகங்கள் நூலுக்குப்பெறவேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டும் நன்மூயர்ச்சியில் பணி யாற்றி யுள்ள செல்லி. பொன்னும்மா பெரன்னீயர் அவர்களை எழுத்து நாடக உலகம் என்றும் போற்றும் தகையது.

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை
உடுவில் - சன்னகம்.

28-4-1989

வாழ்த்துரை

தமிழ் மணமும் சைவ மணமும் கமமும் அழிய குப்பிழான் கிராமத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து முத்தயிழில் ஒன்றுகிய நாடகத் தமிழை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய அமரர் திரு. இராம நாதன் பொன்னையா அவர்களால் எழுதி அரங்கேற்றப் பெற்ற சயந்தன் நாடகத்தை நூல் உருவில் இன்று அவரின் இளைய மகள் செல்வி பொன்னையா பொன்னம்மா அவர்கள் வெளியிடுவதையிட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிட்டுதேன். திரு. பொன்னையா இராமநாதன் அவர்கள் 90 ஆண்டுகள் வரை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து 1955 ம் ஆண்டில் அமரராஜியவர் பழந் தமிழ் நூல்களையும் சைவ இலக்கியங்களையும் நன்கு கற்றவர் அறிவால் ஆசானாகவும் சமூக சேவகஞாகவும் சாத்திர வல்லுநரா கவும் திசம்ந்தார். சட்டம்பியார், பண்டிதர், அண்ணையியார் என்று பல பெயர்களால் அவர் அக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டார் கிராமிய மக்களின் அபிலாஷங்களை நிறைவேற்றும் நோக்குடன் சயந்தன் நாடகத்தை எழுதி அவர் அரங்கேற்றினார் இந்நாடகத் தில் வரும் கவிதைகள் அவரால் இயற்றப் பெற்றவை தாளத் துக்கு ஏற்றவகையிலே அமைக்கப்பட்ட இக்கவிதைகள் கருத்தாலும் மிக்கவை இந்நாடகம் 1945 களில் முதன் முறையாக அரங்கேற்றப் பெற்றது பின்னர் அவரது மறைவின் பின்னர் 1958 களில் குப்பிழானில் அரங்கேற்றப் பெற்றது.

இது போன்றேர் எமது கிராமங்களில் இலை மறை காய் போன்று வாழ்ந்து பல இறவாவரம் பெற்ற நாடகங்களை இயற்றிய அண்ணையிமார்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள் அவர்களின் அவ் ஆக்கங்களை நாலுருவில் வெளியிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியம்.

செல்வி பொன்னையா பொன்னம்மா அவர்களின் முயற்சி வெற்றி பெற வாழ்த்துகின்றேன்.

ஆ. மகாலிங்கம்
உதவி அரசாங்க அதிபர் - உடுவில்.

இன் நூலைப்பற்றி

பொன்னையா - பொன்னம்மா

அன்பளிப்பு.

காலஞ் சென்ற எனது தகப்பனார் திரு. இராமநாதர் பொன்னையா அவர்கள் எழுதி நடித்த சயந்தன் நாடகம் அன்று பலராலும் போற்றிப் புகழுப்பட்டது. இதே வேளை அவருக்கு அன்று இந்நாடகத்தை நாலுருவில் வெளியிடக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லை. இன்று பல் வேறு சாதனங்கள் பொழுது போக்கிற்கூடன நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து பொது மக்களுக்கு வழங்குவதால் இந்நாடகம் தற்போது பிரபலம் பெற முடியாது உள்ளது. இருப் பினும் இன்றைய எமது இழைய சமுதாயம் அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவர்கள் நல்ல யுக்திகளைக் கையாண்டு அரங்கேற்றவும் வாய்ப்பறிக் கும் எண்ணத்துடனும் இந்நாலை வெளியிடுகின்றேன்.

இந்நாடகத்தை அன்று அரங்கேற்றப் பெரிதும் துணை புரிந்த காலஞ் சென்ற திரு. அப்பாசியர் ஆறுமுகம் அவர்களை இவ் வேளையில் யான் நினைவு கூரக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்நாடகத்தில் நடித்த நடிகர்களையும் நினைவு கூருகின்ற அடே வேளை அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்நாலை அச்சிவே தற்கு எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த “சித்திரா” அச்சகத்தாருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொ பொன்னம் மா
மந்திரை,
குப்பிமான் - ஏழாலை.

நடிகர்கள்

விக்னேஸ்வரன்.

சுப்பிரமணியம்	— காலஞ்சென்ற: ஆ. தருமலிங்கம் (ஆசிரியர்)
கட்டியக் காரன்	— காலஞ்சென்ற: க. கந்தையா
குரன்	— காலஞ்சென்ற: ஆ. துருநாதர்
மந்திரி நாரதர்	— பொ கார்த்திகேக
சிங்கமா குரன்,	

ஐயனர்	— இ. துரையம்பா
பானு கோபன்	— ந. வீரசிங்கம்
அஸசமுகி	— நா. கந்தையா
துன்முகி	— சி. நல்லையா
இந்திரன்	— காலஞ்சென்ற: ச. இராமனுதர் (ஆசிரியர்)
இந்திராணி.	

வீரவாகு	— க. விஸ்வலிங்கம்
சுயந்தன்	— சி. சிவசம்பு (திருவார்)
வீரமாகாளன்	— காலஞ்சென்ற: இ. நாகமணி
சுப்பிரமணியர்	— காலஞ்சென்ற: க. பொன்னம்பலம்
தெய்வயானை	— சி. குணலிங்கம்

வ.

சிவமயம்

பல்லவி

குப்பிமான் என்றும் திருநகர் உறைதரு
விக்னேஸ் வரன் அருளது பெருகிடு (குப்பி)

அனுபஸ்லவி

எக்குளாண்களும் ஒருமிசை நடமிடு
தக்க பேரிகை தவிவொடு முரசற (குப்பிமான்)
சொக்க மாநகர் முழுவதும் செவிடுற
விக்னேஸ்வரன் அருளது பெருகிட (குப்பிமா)

சரணம்

கதைக்கும் கதைக்குள் நம்மோடு எதிர்க்க வரும் எமனும்
கணபதி அஷ்சரம் சொல்லக்
கலங்கி மிகலாடுவான்
திளைத்துத் திளைத்து நெஞ்சே
தியங்காதே இங்கே
திங்கள் சடைக்கணிந்தோன் மைந்தன் இருக்கும் போது
(குப்பிமா)

இ.
சிவமயம்

வினாயகர்
காப்பு (கஸ்யானி இராகம்)

முந்தி உசிதத்வனே முச்கண்ணன் புத்திரனே
தெந்தி வயிற்றவனே சோதிலினை ஸை — அந்திபசல்
வந்தித்தே இக்கிழது யானவனி செப்புதற்கு
தந்திக்கச முகனே தாதா உண்ணரமுதம்.
இராகம் (ஸ்மாகன கல்யாணி) தாளம் (ஏகம்)

பல்லவி

சோதி வினாயகனே சாக்க வளவினில்
உறூரத்து குணமுள சீல : ன (சோ)

அனுபல்லவி

சோதி தானருள் சுகிர்த சுந்தரபாலா
சொக்க வளவினில் மிகக பதியாய்க் கொண்டாய்
சோடாய் மயிலினங்கள் கூட
நடன மிடு சோலையமர் திருந்த
சோதிக் கச முகனே
தும்பிகள் நின்று தினம் தினம் பாடசகிர்த
ஐங்கரனே யானுணைப் போற்ற (சோதி)

சரணாம்

எதுமில்லாத இந்த ஏழை பகர் மொழிக்கு
சுசன் அருளிய விக்னேசா அருள் புரிவாய்
மாது உழையாள் ஈன்ற மத்தை ஐங்கரதேவா
மானில மீதில் என்னைச் சேரும் வினையத் தீராய்
மல்லென விலகொடு செல்கச முகன்வதை

அல்லல் அகற்றிவைத்த செல்வ வினாயகனே. (சோதி)
வேத வேதியர்கள் இருபுறம் குழ்ந்து
வேத கீதமன்ற ஒதிட ஒர்ந்து
போதகனே உஜை யாவஞும் போற்றி
புகள் பெறும் உல-டி சதமென ஏற்றி
புந்தி கலந்துமே தொந்தி வயிற்றவனே
புண்ணியா உண்ணடிய எண்ணறுடன் துதிக்க
யுவிதனில் உறுதுணை கெடுயென் நம்பினேன் (சோதி)

சிவன் துதி

இ (சுறுட்டி)

சுருகிக்ட்கெட்டாச் சோகி தொல்லுலகனைய தோற்றம்
கருதிய தொண்டர் தம்முள் காரணப் பெருஞாய் நிற்பாய்
பெருகிய கங்கை திங்கள் பெரும்சடை மீதிற் கொண்டாய்
திருவருள் புரிவாய் பாற்றி சிவசிவா போற்றி போற்றி

பஸ்ஸவி

வருவாயே சம்போ வருவாயே
வரமதெங்க கருள் புரி தர (வ)

அனுபஸ்ஸவி

வரம் தரும் சிவம்
தவம் தரும் பரம் (வ)

சரணம்

பால கிளினன் பணிகின்ற தேவா
பால சுப்பி மணியரை வரிவித்தாய் நீயே
ஆவகால விஷுத்தை கண்டத்தில் அடக்கிய நாதா
பாலம் படும் துயரம் பார்க்கலாகாதா
வாதா உருகாதா இப்போதே அருள்வாயே
கருணைகர சிவ சம்போ (வ)

பஸ்ஸவி

செகநாதா உலகமீதில் தேடியும்
காணேனே நடராசா (செ)

அனுபஸ்ஸவி

உகமீதில் உம்பர்கள்தேடி
அகம் வாடவும் ஆகுமோ ஈசா (செ)

சரணம்

திங்களைச் செஞ்சடை மீதிற்தரித்தாய்
மங்கையை இடப்பாகத் தணிந்தாய்
மான் மழுத்தரித்த கையா ஜயா (செ)
முப்புரத்தை முன் முவல் செய்தாய்
அற்புத்ததை உன் அடியாற் களித்தாட
கற்பகம் என்னும் கருணையை விடுத்தாய்
காலனை உறைத்தாய் கால கால (செ)

விள்ளு துதி

மைக்கடல் கடைந்து தேவர் முனிவர்கடக் முதம் சந்தாய்
மைக்கடல் துயிர்ந்தவண்ணு மருதிடைதவழ்ந்த கண்ணு
பொற்கழல் போற்றிச் சயந்த நாடகம் பூலிற் பாட
அற்புதபாதம் தந்து அலுதினம் என்னை ஆள்வாய்.

பஸ்லவி

அகத்துனருள் பதம் எனக்குவர அருள்வாய்
இராமா இராமா இராமானுஷா (அ)

அனுபஸ்லவி

அகத்துன் அருள் பதம் எனக்கு வர அருள்
இனித்ததச பதம் எடுத்த இராமா
கனத்த அகவிளை சினத்தை ஒரு கதை
விடுத்து அவள் பதம் கொடுத்த (இ)

சரணம்

கனத்த அமர்கள்
சினத்த அசர்கள்
வளைத்து அழுதகடல் கடைந்த (இ)
எதிர்த்து வருபவர் பலத்தில்
அரைவளி வலிக்கும் வாலியை
வதைக்க ஒருக்கதை விடுத்து
அவன் பதம் கொடுத்த (இ)
மனத்தில் உணை நிதம் இருத்தும் அடியவன்
இயற்றும் நாடகம் மிகுந்த சுவையுடன்
இருக்க அருள்புரி வண்ணு கண்ணு (அகத்துன்)

சப்பிரமணியர் துதி

கண்டர்கைக் கனிதண்ணை அருள் பெறுதல் நலம் என்று
அகிலத்தை ஒரு சனைத்தில்
அண்டநவகண்ட முதல் எண்டிசைகளும் விரைவில்
அதிலீர சேனைப்பதி
தொண்ட நானின்றுமே தொழுதுனதடி போற்றி
சயந்தவின் சரிதை பாட
மண்டலத்திலெமை ஆனும் மயிலேறு செக்சோதி
மலைமேவும் வடிவேலனே.

சரஸ்வதி

ழவினில் வாழும் பொறுந்திடும் நாயகி ழுக்களை
நாவிற் பிரமன் கொண்டேத்திடுமாறுநயந்து மீக
தூவித்து நின்று தொழும் அடியேற்குன் அருள் சரந்து
நாலிற் குடியிருப்பாய் நற்கலைமேவிடும் வாணியம்மே.

பல்லவி

அம்மா சரஸ்வதி உன்னடியினை பரவிடும்
அடியலுக் கருள் புரி (அ)

அனுபல்லவி

கம்மாயிருந்து காலம் சுகித்தேன் அறிஞாடன்
இம்மானிலத்தில் என்மேல் இரக்கிக் கருணை தந்தாய்
சந்தரி விந்தரி அந்தரி பார்வதி சுகிர்தமதுரமொழி
பெருகிட அருள் புரி (அ)

சரணம்

இலக்கண இலக்கிய தாளங்கள் இராகங்கள்
இன்பழடனே சேர்த்து இசையும் சமப்படுத்தி
பலபல வித்துவன் பாடிய கவியிலும்
பத்துப்பங்கு அதிகமாய் தித்திக்கும் ப செய்வாய்
அத்தினி சித்தினி சங்கினி துமினி அதிகப்பதுமினி
சாணம் மணமிரங்கி (அம்மா)

உழையவன் துதி

அமலி அந்தரி அம்பிளக கந்தரி அரவணிந்த நற்பாக மதுஹுறி
விமலி இங்கிர்த மங்கை பரம்பரி விண்மணி யென நின்று
உள்ந்தனில்
குமலி கந்தரி கோகில குண்டரி குறை விலக்கியே ஆளும்
சவுந்தரி
நமலி தந்தருள் சங்கரியின் பதி நளினமென் சரணங்கள்
இறங்குவோம்

குருவணக்கர்

எத்திசை புகழ் பொண்ணடன் இந்திரன் பாலனுன
சத்திய சயந்தனுகும் தன்னிடகாதை தங்கை
இத்திசையறிய யானுயில்ப நாடகமாய்பாட
உத்தமஞான வேதமுடைய சற்குருதாள் போற்றி

அவையடக்கம்

பெருத்த நல் மரந்தனைச் சுற்றிபுல்லீயம் மரத்தினால்
பெறுமை பெற்றது போல்
செஞ்சுக் கொழு சயந்தனின் நாடகப் பெரும்புகழ் செப்ப
நல் செகத்தின் மீது
திருக் கொழும் பெரியோர்கள் கவிகளாய் உரைத்தனர்கள்
சிறியன் புன் சொல்லதாக
செப்பினேன் பிழை பொறுத்துக் கற்றுணந்தோர்கள்
கனம் கொள்வீர் மனம் கொள்வீரே.

பாடினேன்

தக்ககுயிலோசைகளும் சமரத்தர்களும் என்னானும்
சாகசஞ் செய்
ஒக்கவிற்பனன் முள்ள குப்பிமான் ஏழாலை
இராமங்கதன் பொன்னையா
கற்றவர்கள் தனைப்பணிந்து கல்வியில்லாதிருந்தாலும்
சயந்த காதை
உற்றமெச் செந்தமிழாலே உலகில் நாடகமதாய்
உரை செய்தேனே.

நாடகக் காப்பு

திருமேவு கந்தவேள் கிருபை கூர்ந்து
செய்தேவு மசரர்கள்தம் திறலடக்கி
மருத்தேவு சயந்தனேர் சிறையும் மீட்டு
வானரத்தின் அடிகளா மென முன்செய்த
தநுமேவு காடைத்தனை நாடகமாய்ச் சொல்ல
சந்திர சேகரன்தன் தனையானு
குருமேவு கெசமுகவ வடிவமான கொற்றவனை
நெஞ்சில் வைத்துக் கூறுவேனே.

விக்னேஸ்வரன் வரு விருத்தம்

வினானவர் அமரர் போற்றும் விடமுடைக் கண்டானும்
அண்ணலார்தமமைக் கண்டு அடவியிற் பேறு பெற்று
கண்ணவர் முனிவர் போற்றும் சயந்க நாடகத்தைக்காகக்
எண்ணாலும் முன்னின்றேங்கு எழில் கண்பதி வந்தாரே.

பல்லவி

மத்தி வினையகர் வந்தார்	மகா
சித்தி வினையகர் வந்தார்	(மு)

அனுபவ்ஸி

முத்திக்கு முன்னிற்கும் எத்திக்கும் போற்றிடும்
பக்திக்கும் முன்னிற்கும் பரமனுமினீய (மு)

சரணம்

அமரர் வணங்கும் நேசன் மகா
அழகுள்ள பிரகாசன்
இமைப் பொழுதினில் வரம் கொடுத்திடு
சிலன் உமைக் கொரு பாலன்
விக்னேஸ்வரர் ஆன (மு)

வசனம், விக்னேஸ்வரன்: பக்தா தொண்டு டூண்டு அழைத்த
காரியம் யாது.

ஆசிரியன் வசனம்:- பரப்பிரம விக்னேஸ்வரப் பெருமானே
நாடக அலங்காரத்தை நிறை வேற்றும்
பொருட் அழைத்தேன் ஈசா

விக்னேஸ்வரன்:- யானே எப்பொழுதும் நினைத்த நோம் எல்லாம்
அவர் அவர்க்களின் விரத பக்குவத்தின் படி
ஆங்காங்கு சென்று வர ஈவில்லாது இருக்கின்
றேன் இது சமயத்தில் உன்னுடைய பதிவிரத
பக்குவத்தினால் இவ்விடம் வந்தேன் பக்தா
விழுங்குதா

ஆசிரியர்:- ஆம் விக்னேஸ்வரப் பிரபுவே நாடக அலங்காரத்தை
நடத்தக் கிருபை செய்ய வேண்டும்

வி:- பக்தா நீ என்னை வெகுகாலம் வேண்டினபடியால் இதில்
ஒரு பிழை இன்றி விரதத்துவ சங்கிதத்திற்கு அனுக்கி
ரகம் புரிந்தேன் நாடக அலங்காரத்தை நடத்துவாயாக

ஆ:- விக்னேஸ்வரப் பிரபுவே தங்களுடைய கிருபை போதும்
இன்னும் உதவி அழிக்க வேண்டும்.

வி:- பக்தா உன்னுடைய நாடக அலங்காரத்தை நடத்தும்
படியாக சரஸ்வதியையும் அனுப்பிவைக்கின்றேன் அக்து
வித சொருபஞ்சிய ஈஸ்வரரைத்தியானித்து நாடகத்தை
நாடத்துவாயாக.

ஆ:- மூலாதார தத்துவ ஈஸ்வர ஆகிய விக்னேஸ்வரா தன்னால்
இயன்ற முழு உதவிகளும் புரிதல் வேண்டும்.

வி:- பக்தா சாட்சாது சுசுவரனுகிய பிரான் து நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து விடுபட்டு சரவண வாவியில் குழந்தையாய் உதித்து கார்த்திகைப் பெண்கள் என்கின்ற அறுவர் மூலை அமிர்தம் உண்டு வளர்ந்து கொண்டு இருக்கும் பட்சத்தில் நமது தாயாராகிய பராசக்தியிடம் நீ குழந்தைகள் வேண்டுமென்று இச்சைப்பட்டு இருப்பதால் சரவண வாவியில் குழந்தைகள் இருக்கு ஏற்றுக் கொள் என்று சொல்ல அங்கு சென்று ஆறு குழந்தைகளையும் ஒருங்கே கையில் பெற அறு முகமாகியும் ஆயிரம் தாமங்களைத் தரித்து கமிலயங்கிரியில் திருவிளையாடல் நடத்தி வருகின் ருன் அவனே நமது தம்பி அவன் அவுணர், அரக்கர், அசுரர், மூச்சர், பதுமபட்டம் பெற்ற சூரர், தேவர்கள் கிறையை மீக்கும் பொருட்டு முன்னரே சிறு குழந்தையாய் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டு இருக்கின்றுன் அந்தச் சுப்பிரமணியத்தைப் பெற்று நாடக அலங்காரத்தை நடத்துவாயாக.

சுப்பிரமணியர் வரவு

விருத்தம்

வெள்ளியங்கிரியில் மேவும் விமலனும் சுப்பிரமணியம் உள்ளத்தில் வினாயகன் தன் விருப்பத்தை உணர்ந்து நல்ல கைதனை வேலு மேந்திச் சயந்த நாடகத்தை கார்க்க தூயநல் அழுகுவாய்ந்த சுப்பிரமணியம் கொலுவுந்தாரே.

பல்லவி

பிரணவ முதல்வன் வெள்ளியங்கிரி
வேலாயுதம் வந்தார் கொலுவிருக்க (பி)

அனுபல்லவி

அரவணிந்தோன் சாட்சாதிசன்
அவர் நெற்றிலிழியில் உதித்த பாலன்
சரவணபவன் சயந்த காதை
தண்ணேயே கார்க்க கொலுவிருக்க (பி)

சுரணம்

சதுர்மறைக்குப் பிரகாசன் தக்க அடான இராக நேசன் எதிர் வருவினை நீக்கி எங்களைக் கார்த்திடும் ஈசன் வந்தார் சயந்தகாதை பந்திக்குரியோர் முன்னே தந்திக்கிளழயபாலன் எந்தத்துயரும் தீர்க்க (பி)

கந்தசாமி தேவாரம்

அத்துவித தத்துவத்தான் அந்தத்தான் கண்டாய்
அரிய பொருட்கிறை அனந்த பானுக்கப்பால் கண்டாய்
பக்தர்கள் தம் அகத்திருக்கும் பதத்தான் அத்துவிதத்தான்
கண்டாய்

பரிமாமாகிருபை தருபகவான் அகம்புகுவான் கண்டாய்
சத்துச் சித்தானந்தமாகியிந்த சமைய மெல்லாம் அசட
சடமானன் கண்டாய்
பொற்பிராசத்திலங்கும் போதன் கண்டாய்
புகழரிய எத்திசையும் எவ்வளவும் இலங்கு கண்டாய்
இவ ~ கண்டாய் இவ்வொலியில் இருப்பான் எம் இறைவனுமே

க + வசவம் பக்தா: இவ்வளவு வயிராக்கிய விசவாசத்துடன்
என்னை நமது தமையஞ்சிய விக்னேஸ்வரன்
இவ்விடம் செல்லும் படியாக அனுப்பினார்
யாது காரணம் விளங்கச் செய்வாய்.

ஆசிரியர்:- சுப்பிரணியப் பெருமானே பலவிதமான ஏற்றல்
போற்றல் ஆகிய வயிராக்கியத்துடன் வெகுகாலமாக
தங்களைக் காணவிரும்பி வருந்தி விக்னேஸ்வரப் பெரு
மானுடைய உதவியால் தங்களை இவ்விடம் கண்டேன்
இந்த நாடக அலங்காரத்தை நடத்தக்கிருபை புரிய
வேண்டுக்.

கந் - பக்தர் - நீ முன் பெற்ற தீஷ்சையின் படி சாட்சாதிஷ்
வரதீனத்தியானஞ் செய்து பஞ்சாஷ்சர சின்ன
முத்திரையும் தருகின்றேன் நாடக அலங்காரத்தை
நடாத்துவாயாக.

கட்டியம் வரவு

வட்ட வெண்குடைபடைத்த மன்னாம் சூரன் வாசல்
பட்டயம் பாங்குபன்யம் பருவளை தடியும் கொண்டு
சட்டமாய் ஏந்தி நிற்கும் சமர்த்துனள வீரகுர
கட்டியக் காரன் வந்தான் களரியோசி அறியத்தானே
இராகம் (சுருட்டி) தாளம் (ஆதி)

பஸ்லணி

சட்டெனச் சொல்லுகள் வெட்டெனப் பேசிடும்
கட்டியக்காரன் வந்தான் சூரன் வாசல் (க)

அனுபல்லவி

துட்டர்கள் வாழ்த்திடு பட்டணங்களிற் சென்று
இட்டிடு கட்டளை திட்டமுடன் நடத்தும் (க)

சரணம்

உறுக்கிப் பார்க்கின்ற பார்வையும் பூமியதிர
உல்ளாசமான நடைஷும் பெருத்த
நல்லீதிகளை திருத்தி அலங்கரிக்கும்
திரத்த நற்குரன் வாசல் பெலத்துடன் காத்திருக்கும் (க)

பல்லவி

ஆரபாரமாக மாய்கையின் பத்திரன் குரபதுமராகன்
வருகின்றேன் கொலுராகாதி ராசனும்வருகின்றேன் (ஆ)

அனுபல்லவி

பாரா ஞமன்னாத்குள் மேஸான் இராசன்
பானு குலத்தில் பிறந்தவனே
காராளை போலே களரியின் முன்னே (ஆ)
காதல் உடன் இங்கு வாருங்கோ மிக்க
கட்டாயமாகச் சலாம் போடுங்கோ (ஆ)

சரணம்

மகிடமோடு நல்ல மாவிலிக்கும்பம் மாதர்கள் வைத்துநடியுங்கோ
மகிழ்வாக்க கொலுமிசை வாருங்கோ
தெரு வெல்லாம் தீபங்கள் ஏத்துங்கோ வெகு
சித்திரமாய் அலங்கரியுங்கோ (ஆ)
திரு நடவார்த்தியம் போடுங்கோ உங்கள்
சிந்தை குளிர்ந்துமே வாழுங்கோ இராச இராசக்
கட்டியக்காரன் வந்தானென்று யாவருமே
சலாம் போடுங்கோ மிக
யான் அரசென்றுமே வாழ்த்துங்கோ (ஆ)

குரன் வரவு

அதர்வெட்டோடு நற்பீரங்கி திருமே ஆதாளி
தூளி எழுமே
அருகினிற்சாமரை இரட்ட ஜென்கொடியாற்க
ஆலவட்டங்கள் சூழ
பரிசமொடு வாட்கள்பல துப்பாக்கியொடுவீரர்
பாரித் பெருக்க முறவே

பட்டவர்த்தனர்களும் மகிடவர்த்தனர்களும்
 இட்டதிறை தந்து நிற்க
 அட்ட நாகங்களும் துட்டவாய் விட்டுமே அடங்கித்
 தியக்கத் துற
 அண்டமொரு அண்டபகிரண்டம் நடுங்குமே
 அதிர்ச்சி ஆகாசம் எழுமே
 அடல் கொண்ட அரசர்களும் எதிர் நின்று பொரவிழுர்
 அகிலமும் கெடி மட்டுமே
 கொண்டவிடி என்னவே விருது கொடியாற்கவே
 கொற்றவர்கள் அஞ்சி ஒட
 கொட்டு மேளங்களோடு மட்டிலா வார்த்தியம்
 குழறி எங்களும் ஓவிக்க
 சண்டமாருதவகையும் அஞ்சிடும் புயமதில் தாக்கிய
 பணிகள் ஓவியில்
 சந்திர சூரியர்களும் முந்தியே மறைகுவார் தகுமைபெறு
 தன்பதிக்கே
 துண்டமிகுமக்கினி சொலித்திடா ஓவிக்குமே
 தூய நல் அங்கி கண்டே
 துரை நிறுபதருமயினாடு குரன் ஓய்யாரமாய்
 துரித முடன் வருகின்றானே

(குரன்)

ஆடற்தால்

பஸ்லவி

அண்டமாமிசத்தெட் டரசனிவன்
 அசரர் தேவர்க் கதிபதியாம்
 சண்டமாருதம் போற் சீறி
 சலுகியில் வத்தான் குரனுமே. (அ)

அனுபஸ்லவி

கொண்டவின் மாரியின் பேரிடபோல் கொலுமிசை
 அதிர் வெடி தீர்ந்திடுமே
 சண்டையில் எண்ணிசை மண்டிடவே சகலரும்
 அடிதொழு வந்தனனே (அ)

சரணம்

கரமிசைவாழும் குலமுமே சிரமிசை டாகுடம் மின்னிடவே
 இருபுறம் நாட்டியம் ஆடிடவே இருந்தான் கொலுமிசை
 குரனுமே (அ)

அனுதினம் அருணன் வருணனுமே
அகமயகிள் பிரமண் இயமனுமே
தினமும் கொலுமிசை அடிதொழவே
சீக்கிரம் வந்தான் குரனுமே

(அ)

ஆயுள் முண்டரைக் கோடி உளோன்
அழியாத் தவச பெலமடையோன்
மாயவன் பெற்றிடு முற்புதல்வன்
வந்தான் குர பதுமனுமே

(அ)

குரன் விருத்தம்

ஆரடா கட்டியக்காரா அறைகுவேன் ஒரு சொல் இப்போ
பாரடாசபையில் என்தன் மந்திரி வரவும் கானேன்
சேரடா வாசஸ் மிக்க சிறப்புள்ள மந்திரி தன்னை
கூறடா வரவு சொல்லி கூறுவாய் கூறுவாயே
வசனம்:- அடேய் கட்டியம் மந்திரியை இவ்விடம் கெதியாக
அழைத்துவருவாய்.

மந்திரி வரவு விருத்தம்

ஆயிரத்தெட்டு அண்டம் அனைத்தையும் ஓர் குடைக்கீழானும்
மாயையின் தவத்துதித்த மன்னானும் குரபன்மன்
காரியம் முழுதும் ஆய்ந்து கற்பனை விதிக்கும் வல்ல
தூய நல்தரும் கோபன் துலங்குமா கெருடமங்கி
ஆயவெம் பணிகள் தூண்டு அரசன் தன்சபையின் முன்னே
வேய் மலர் தொட்டயான் மந்திரி விரைவுடன் சபை வந்தானே

பல்லவி

வந்தான் வந்தான் தர்ம கோபன் இந்த
வளமிகு சபைதனில் அதிமிகு கெறுவுடன்

(வ)

அனுபல்லவி

வந்தான் குரப்பதுமன் சிந்தை மதி மந்திரி
அந்தர சவர்க்க பரியந்தமும் ஆக்ஞஞ்செலுத்த

(வ)

சுரணம்

தங்கப் பணிகளுடன் அங்கிமிகத்துலங்க

செங்கையில் வாள்தனு இங்கிருதமுடன் இலங்க

(வ)

வசனம்:- மகாஸ் என்னை இவ்விடம் அழைத்த காரணம் யாது

சூரன் தேச விசாரணை

பல்லவி

அண்ட மாயிரத்தெட்டுகளின் அசரர் தேவர் முனிவர்களும்
அந்த அந்தக்கிரமப்படி அரசு செய்கின்றார்களா

வசனம்: மத்திரி ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள தேவர்
கள் அசரர்கள் அவா அவாகளுக்கு ஏற்படுத்திய கட்டளையின் படி நடந்து வருகின்றார்களா மந்திரி

மந்திரி பல்லவி

அண்டமாயிரத்தெட்டுகளின் அசரர் வேதர் முனிவர்களும்
அந்த அந்தக்கிரமப்படி நடாத்துகிறார்கள் ராசனே

ம. வசனம்:- மகராஸ்! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள
தேவர்கள் அசரர்கள் முனிவர்களுக்கு அவர் அவர்
களுக்கு ஏற்படுத்திய கட்டளையின் படி நடந்து
வருகின்றார்கள் ராசனே!

சு பல்லவி

இந்திரன் வருணன் பிரமனும் இயமன் அருணன்
கிரமமாய் இனிய செங்கோவின்படி இருக்கின்றாரா மந்திரி

வசனம்:- வாரும் மந்திரி! நமது உலகத்தில் அட்டவசக்களாய்
உள்ள இந்திரன், வருணன் பிரமன், அருணன். இயமன்,
அக்கிணி என்று சொல்லப்படா நின்ற இவர்கள் நமது
செங்கோவில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி நடந்து
வருகின்றார்களா மந்திரி

மந்திரி பல்லவி

இந்திரன் வருணன் பிரமனும், இயமன் அருணன்
கிரமமாய், இனிய செங்கோவின்படி- இருக்கின்றார்கள் ராசனே

வசனம்:- பிரபு! நமது உலகத்தில் அட்டவசக்களாய் உள்ள
இந்திரன், வருணன் அருணன், பிரமன், இயமன்,
அக்கிணி என்று சொல்லப்படா நின்ற யாபேரும்
நடந்து வருகின்றார்கள் ராசனே.

கு-பல்லவி

அன்னமிடு சத்திரம் வித்தியாதரர்கள் சத்திரம்
ஆறுகின்ற நல்மடம் அனுதினமும் நடக்கின்றதா
மந்திரி (ஐ)

கு-வசனம்:- அன்னதானம் கொடுக்கின்ற சத்திரமும் வித்தியார
தத்துவம் வில்லித்தை பழகுகின்ற சத்திரங்களும்
இளைப்பாறுகின்ற சத்திரங்களும் எப்போதும் குறை
வின்றி நடக்கின்றதா மந்திரி.

ம. பல்லவி:- அன்னமிடுசத்திரம் வித்தியாதரர்கள் சத்திரம்
ஆறுகின்ற நல்மடம் அனுதினம் நடக்கின்றதே (அ)

வசனம்:- அரசே அன்னதானம் கொடுக்கின்ற சத்திரமும் வித்தி
யாரத்துவம் வில்லித்தை பழகுகின்ற சத்திரங்களும்
இழைப்பாறுகின்ற சத்திரங்களும் எப்போதும் குறை
வின்றி நடக்கின்றது ராசனே!

குரன் விருத்தம்

மந்திரி சொல்லக் கேளாய் மானகர் எனது செங்கோல்
சிந்தை சந்தோஷமாகக் சிறந்துமே இருக்கு தென்றூய்
கக்திருவர் முனிவரோடு கண்தேவர் பணியும் கோனும்
இந்திரன்தனை இப்போது இயல்புடன் அளைத்துவாடாய்.

கு வசனம்:- ஆனால் வாரும் மந்திரீ! எனது செங்கோல் வழு
வின்றி ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் குறைவின்றி
நடப்பதென்று சொன்னீர் அல்லவா? மிகுந்த சந்
தோஷம். ஆனால் தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனுகிய
இந்திரனை இவ்விடம் அழைப்பீர் மந்திரீ!

மந்திரி விருத்தம்

அண்டர்கள் அசுரர் போற்றும் ஜயனே சொல்லக் கேளாய்
எண்ணிசை மதிகுமந்த இந்திரன் தன்னை இப்போ
கண்டவர்களிகள் கொள்ளக் கணமிகு கொலுவின் முன்னே
திண்டிறல் மகிமன் தன்னிச் சீக்கிரம் வரச் செய்வேனே.

ம. வசனம்:- தேவர்கள் அசுரர்கள் போற்றி செய்ய அரசு
செலுத்தும் மகராஸ்! எந்த உலகத்தார்களும்
பெரும்புள்கள் கொண்டாடும் இந்திரனை யாவருக்
சந்தோஷிக்கும் படி தங்கள் கொலுவில் வரச்
செய்வேன் அரசே!

சபை வசனம்

அகோதெப்படி என்றால் இந்தப் பிரகாசமாய் சூரபதுமன் தனது ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் தமது சொல்லுத்தப்பாது நடக்கின்றதை மந்திரி சொல்ல அறிந்து சந்தோஷகரனாய் முன்னே இந்திராணியில் இச்சை கொண்டிருந்த ஆசை ஆனது மேன்மேலும் மனசை வருத்த அதனை நிபிர்த்தும் ஏதோ பெரிய காரியத்தை உற்றவன் போல் இந்திரனைச் சபைக்கழைப்பிற்கும் விதம் எப்படி யென்றால்.

(முதல் சீன் முடிவு)

இந்திரன் வரவு

விருத்தம்

தேவர்கள் முனிவரோடு சிறந்த கிம்புருடர் சித்தரி யாவரும் மகிழ்ந்து போற்ற இந்திரன் மகுடம் தாங்கி நாரதரன் முனி வசிட்டர் நலம்மிகும் விஸ்வாமித்திரன் பாரதன் கொலுவில் குழப் பண்டறு விமானம் ஏறி தேவர்கள் புகழும் குரன் திறல்மிகு பதியை நாட ஆசைபாசுக்கள் போக்கி அனுதினம் ஏவல் செய்ய தேவர்கோன் சிந்தை நண்ணி திகளும் நல்மாதுரோடு முவர்கள் தனையும் விட்டு முதல்வன் நற் கொலுவில் வந்தான்

இ ஆடற் தரு பஸ்வி

தேவர் கோனதிபதியாம் திகழும் பணியணி இந்திரனும்

தேவ தேவ கோனம் திகழும் பணியணி இந்திரனும் (தே)

அனுபஸ்வி

தேவர்கள் முனிவர்கள் கந்தருவர் தினமும் வந்தடி பணிந்திடவும் பாவலர் நாவலர் ஏற்றிடவும் பரிவுடன் வந்தான் இந்திரனும் மாதர்கள்தனில் மிக அழகுள்ள மயிலெனும் ஊர்வசி தான் கூட மானெனும் அரம்மை மேனாக மகிழ்ந்து திபம் ஏந்தி நடித்திட கின்னரகிம்புருடரந்தனர் கிளர் பெற்ற மாதருமிகுக்கவே மின்னரபிரகாசம் போல் மேன்மையாய் கொலுவீந்றிருந்திட (தே)

விருத்தம்

கற்பகத்தருக்கள் வாழ்க கன காமதேனுவும் வாழ்க விற்பனை முனிவர் வாழ்க விண்ணவரமரர் வாழ்க பற்பவத்தோர்கள் வாழ்க பகரும் என்செங்கோல் வாழ்க தற்பரன் ஐங்கரன் பொற்றாளினே போற்றி

சனம் கற்பகத் தருக்கள் வாழ்க ஆறுதலுடன் அறுசலை அழிக்கும் காமதேனுக்களும் வாழ்க அழகாலும் தத்வ தாலும் சிறந்த முனிவர்களும் வாழ்க, தேவர்கள், அமரர்கள்

தேவர்கள் அமரர்கள்

கிம்புருடர்களும் எனது செங்கோலும் வாழ்க சகல காரியங்களுக்ம் முதற்காரியமாகக்காத்து இரட்சிச்சும் விக்னேஸ்வரர்களுடைய பாத பங்கயங்களை போற்றி.

இ. தேசிவிசாரணை

இ - தரு:-

நமது உலகத்தோர் வாழ்க்கை நலமோ துலமோ நீங்களந்த நடத்தை அறிந்திருப்பிரே நலிலும் தேவ முனிவர்களே

வசனம்:- நமது தேவலோகத்திலுள்ள நன்மை தீமை அறிந்திருக்கின்றவரையில் தெரியக் கூடிய செய்யும் தேவர்களே.

இ - தரு:-

பூலோகத்தில் தான் தவசுபரியும் இருவிகள் , வநிலையில் பொறுமை உண்டா நான்றிய புகலும் தேவ முனிவர்களே

வசனம்:- பூவுலகில் வசிக்கப்படா நின்ற முனிவர்கள் எல்லாம் தவநிலையானது குறைவின்றி நடக்கின்றதா சொல்லும் தேவர்களே.

இ - தரு:-

உலகமானும் மன்னரெல்லாம் உள்ள நானும் தான் சுகமாய் உலகமானாடுவரூரா உரையும் தேவ முனிவர்களே.

வசனம்:- உலகத்தையானும் இராசாக்களைல்லாம் உலகங்களை வழுவின்றி நீதிபரிபாலனம் வழுவின்றி நடத்துகின்றார்களா தேவர்களே.

இ - தரு:-

பட்டங் தரித்த தேவர் எல்லாம் பரிவாய் என்போல் தன்னரசு படைத்து உலகம் ஆளுரூரா பகரும் தேவ முனிவர்களே.

வசனம்:- பட்டம் தரித்த தேவர்கள் எல்லாம் நீதிதவருமல் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றார்களா தேவர்களே.

பொது வசனம்:- 4 தேவர்கள் வேஷம் போட்டு வசனம் பேச வேண்டும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆம் தேவராசனே என்று.

இ. விருத்தம்

வீரியவசிட்ட விஸ்வாமித்திரரே கேள்வி கேள்வி
கூறிய செங்கோல் குறைவின்றி இருப்பதாக
தேறிட உரைத்ததாலே சிந்தையும் குளிர் நதேனிப்போ
பீருடை குரன் வாத செய்வனே என்ன சொல்வேன்.

இ. வசனம்:- வீரியத்தை உடைய விஸ்வாமித்திரரே, வசிட்ட நார தரே கேளுங்கள் நான் கோரீக் கேட்ட செங்கோலர எது குறைவின்றி நடந்து வருகின்றதென்று உங்களால் யான் அறிந்தபடியால் அதிகசந்தோஷம். இது நிறக் அதிகபாவங்களையும் கொடுமைகளையும் செய்கின்ற குரன்தன் கொலுவரும்படி சொன்னுளே ஆன படியால் எள்ளை ஆக்கினை செய்கின்றுளே அவ்விடம் போக மனம் வருந்துதே என்னசெய்வோம் முனிவர்களே!

விருத்தம் இந்

என்னுடையவாசல் காக்கும் எழில்மிகுகட்டியக் காரர சொர்ணமாமாளிகைக்கு சொகுசுடன் ஏகியேதான் கண்ணியற்கரசியாகும் காதலியான எந்தன் வர்ன இந்திராணிதன்னை வரச் சொல்லிவருகுவாயே.

இ. வசனம்:- வாரும்பிள்ளையாய் கட்டியம் பொன்னினால் செய்யப் பட்ட எனது மாளிகைக்குச் சென்று கண்ணிமார்களுக்கெல்லாம் மேலாகிய இந்திராணியை இவ்விடம் வரச் செய்வாய்.

கட்டியம் விருத்தம்

இயல்பினில் அழகுவாய்ந்த இந்திராணிமாதே கேளாய் இகையவற்கரசனாகும் இந்திரன் உன்னை இப்போக கனமிகு மூனிவர் குழும் தக்கநற்சபையிலுள்ளை கன முடன் வரவே சொன்னார் கயல்விழியாளே கேளாய்.

வசனம்:- அழகு ஒழுகுகின்ற சித்திரப்பதுமை போன்ற இந்திராணித்தாயே தேவர்களுக்கரசனுகிய தெய்வேந்திர மகாராசன் மூனிவர்கள் குழந்திருக்கப்பட்ட சபைக் குவரும் படி ஆக்ஞாபித்தார் வாரும்தாயே.

இந்திராணி வரவு விருத்தம்

அருங்கயல் மிகவும் நான் அன்னங்கள் நடைக்கு அஞ்ச கருங்கயல் விழிக்கு ஒஞ்சக்ககனம் மின்னிடைக்கு நஞ்ச சுரும்பது குழலுங் கொஞ்சத் தோகை போல் தேகம் மின்ன திருமதிக்குருவும் மின்ன இந்திராணி தேவியும் வந்தாள்.

இ. ஆடற்தரு. பஸ்லவி.

இந்திராணி தேவியும் வந்தாள் நல்ல இமையவர்க்கரசெலும் இந்திரன் தன் தேவியான. (இ)

அனுபஸ்லவி

இந்திராணி தேவிவந்தாள் அந்தமாய் நடைகள் தந்தாள் இந்துவோ கஞ்சமோ சுந்தரவதனம்

அந்த முள்ள நல்ல சுந்தரப் பணியணிந்து (இ) சரி ரீர் கமம பசச சனினீ தப்பமகரிகசனி தப்ப மகரிகசனி தப் மகரிகசனி (இ)

இ. வெண்பா

போன்னுலகோர் பொற்றும் புரவலனே இச்சபைக்கு என்னை வரவழைத்த தென்னமோ — மன்னவரே வாடிமனம் தளர்ந்து வருந்தும் அடியேன் தெளிய நாடியுரையும் அறிய நான்

இ வசனம்:- தேவ உலகத்திலுள்ள யாவர்களும் போற்றும் பிராண நாதனுகிய இறையவனே அடியவளாகிய நான் இவ் வளவு துரம்வருந்தி இச்சபைக்கு வரும்படி செய்த காரணம் தெரிவியுங்கள் பிராண நாதனே!

இந்திராணி + பஸ்லவி,

பாததெதிசனமே பிராண நாதா
பாத தெரிசனமே (பி)

அனுபஸ்லவி

பாத தெரிசனம் ஆதரவாகவே
பகருவீர் எந்தன் அகமகிழ்வடனே (பா)

சரணம்

எண்ணருஞ்சபைதனில் திண்ணமாய்வரச்செய்த
கண்ணனே உன்பாதம் நன்னியே தொழுதிட்டேன் (பா)
தேவர்கள் முனிவர்கள் ஆவலுடன் தொழும்
வேதமும் கிதமும் ஒதமகிழ்ந்தருள் (பு)

இந்திரன் விருத்தம்

மதியஞ்ச ததன்தாளே மடந்தையே சொல்லுக் கோய்
விதியிதோ அசரர்கட்டு மீனது சுமக்கப் பெண்ணே
அதிசயம் ஒன்று கோய் அசரர்கோண்டைப் பிழிக்க
பதிதனில் ஒற்றரோடு பார்த்திபன் உரைத்தான் பெண்ணே

3 வசனம்:- சந்திரனுடைய பிரகாசமும் அஞ்சம்படியான அழகு
வாய்ந்த எனது பெண்ணே! இறைவனால் அமைக்கப்
பட்ட விதியிதோ தேவர்கள் எல்லாம் அசரர்கட்ட
கும் மீன் சுமந்து கொடுப்பது மன்றி அந்தச்
குரன் உண்ணையும் பெண்டாள நினைத்து என்னை
வரும்படி உரைத்தான் என்று ஒற்றர்கள் செல்லக்
கேட்டு அறிவு கலங்குகின்றது இதற்கென்ன செய்
வோம் பெண்ணரசே!

இந்திராணி தரு:-

தங்கம் பேரிலே அங்கம் வாய்ந்த தயவுள்ள பிராண்நாத
திங்கள் தணைப்பார்த்து நாய்கள் செருக்குடன்குலைத்தாலது
அங்கத்தில் குறைபாகுமோ ஆயிரங் கண்ணு ப்பாற்றி
ஙங்கரன் அருளிருக்க சஞ்சலம் நீர் கொள்ள வண்டாம்.

இந்திரன் தரு:-

தையலே நாம் என்ன செய்வோம் அவனை
செய்யும் வாதை நீபாரடி
மைவிழியாம் எங்கள் தேச மாதர்கள் தணைப்பிடித்து
எந்தையும்படியேயிழுத்து வருந்துகிறூர் என்ன செய்வோம்
ஏகயிலே மழுமான் ஏந்தும் கடவுளருள் இதுவே (தை)

இந்திராணி தரு:-

இந்தவிதி எங்களுக்கு பந்தமாய் இருக்கிறதே
நொந்தமுது வாடவேண்டாம் எந்தன்பிராண்நாதா
சுந்தரேசன் கட்டளைக்கு வெந்துயர் கொண்டாவதென்ன
சிந்தையிற் சந்தோஷமாக செய்குவோம் தவத்தைதானே.

இந்திரன் தரு:-

கொடுமை என்ன செய்தோம் போ--

கோதையரே எந்தன்டெண்ணே

அடிமை கொண்படிருப்திலும் ஆன நற்தவத்தைச்செய்தால்
நம்பிடிமைகள் தீரவே ஜயன் - வேண்டிய வரம் தருவார்
பொடிபடும் அவனை கிழை, போவோம் வாடி தையகே.

இந்திராணி தரு:-

போவதெப்படி மன்னு புன்னிய தவத்தைச்செய்
பாவ அசரர்கண்டால் பற்றிச் சிறையிடுவார்
ஆவிபதறுகுது - பாவி நாமென்னசெய்வோம்
கானில் மறுவேஷமாய் போக - வழிபார்க்குமே.

இந்திரன் தரு:-

கூடிநடப்போமடி கூவும்குயில் ரூபமாய்
தேடித்திரிந்தவுரை வாடியும் காணமாட்டார்
வேக முடனே செல்ல என் ஆகம் துணிந்தது
பாகம் பார்வதிவைத்த - பரமனருள் உண்டடி

இந்திரன் தரு:-

வஞ்சியரேமடமானே பசுந்தேனே அடியானே இனி
என் செய்குவேன்டிதே ன - துஞ்சக்செய் குரர்கள்
வஞ்சகத்தால் யானும் அஞ்சகிறேன் என்ன செய்வேன்
வர்ணக்கிஞ்சகமே இங்கு உய்வேன்.

இந்திராணி தரு:-

நெஞ்சிற் துயரங் கொண்டாலே காமன்
வேளே இனித்தானே குரர் அஞ்சிடும் வாதையினுடை அந்த
தச் - சீர்காலீதேசத்தில் ஆதரவாகவே மாத
வன் முன் அடைக்கலமாய் வைத்து மாத
வம் செய்திடுவீரே

இந்திரன் தரு:-

தேவாதிதேவன்தன் மீது மனமாய்ந்து தவமீயந்து
என்தன்சிந்தை ஒருங்குடன் தோய்ந்து இப்போ
செய்யும் கெதியாலே உய்யும்படிதேவர் சிந்தை
தெளியச் செய்வேனே மனச் சஞ்சலம் இல்லாமல்தானே.

இந்திராணி தரு:-

பாதம் பணிந்தெழுந்தேனே ஒருகோனே மிக
நானே அந்தப் - பாதாரவிந்தத்தைத் தானே
பாவம் செய்குரரை - நாசஞ்செய்தே அந்தப்
பாரச்சிறைதனை நீக்கும் - பரமானந்த நித்திய மாக்கும்.

இந்திரன் தரு:-

மாதேவன் திருப்பைதம் தினம்தானே - மற
வேனே, ஒருமாதே உன்தன் சிந்தை குளிர்ந்தி
ருப்பாயே அந்தத் திங்களணி செஞ்சடையன்
பங்கயமலர்ப்பாதம் அந்திபகல் மறவாது மிக
துஞ்சக் செய்வேன் குரர்வாது

இந்திரன் விருத்தம்

இந்தநற்பதுமை போன்ற இந்திராணி மாதே கேளாய்
சிந்தையிற்றுபரம் தீரச் சிறந்திடு தவத்தைச் செய்வோம்
அந்தமாம் பாலந்திந்த அரசினை அளித்துவைக்க
எந்தன் மெய்யனந்துணிந்தேன ஏந்தலைவரச் செய்வாயே.

இந்திரன் வசனம்:- அழகுக்கு அளவில்லாத எனது நாயகியே
எங்கள் மனதில் துயரம் தீர மேலான தவத்
தைச் செய்வோம் நமது பாலனுக்கு இந்த
அரசைக் கொடுத்துத் தவத்தைச் செய்
வோம் பாலனை இவ்விடம் அழைப்பாயாக.

சபை வசனம்

இப்படியாக தேவகோனும் இந்திராணியும் குரன் செய்யும்
கொடுமையை நினைத்து மனம் வருந்தி சீர்காழி என்னும் ஸ்த
லத்தில் மறைந்து தேவாதி தேவனை தெரிசனம் செய்து குர
னுடைய கொடுமையை நீக்கும் தன்னையை மனதில் நினைத்து
தனது இளவலாகியசயந்தனுக்குப் பொன்னுட்டைப்பட்டங்கட்டி
வைத்து போகின்றவிதம் எப்படியென்றால்.

(இரண்டாம் சீன)

பாலன் சயந்தன்

விருத்தம்

சாலவே பொன்னுடன்தன் தனையனும் சயந்தகுமாரன்
பாலனுய்வயதிரைந்தில் பண்புடன் வேதமாய்ந்து
கொலமாய் நீறணிந்து குளிர்மதி நிகரமெனன
சீலனுய்த் தந்தை தாய் முன் சிறப்புடன் வருகிறுனே.

சயந்தன் ஆடற் தரு

குரியப்பிரசாகமபோலே துவங்கச்சயந்தபாலன்
வீரியத்துடனே வந்தாள் ஒய்யாரமாக (கு)
மாரி ஒத்துடன் முனிவர் பாரினிற் துந்திமி போட
காரிகைத் தாள மேளங்கள் பூரிகைத் திகைகள் பாட (கு)
கன்னல் மதனை ஒழிர் அன்ன நடைகள் நிகர
வர்ணசபை அதனில் சின்னச் சயந்த பாலன் (கு)
தந்தை கரத்தனுவை விந்தையுடன் கை ஏந்த
அந்தரத்தவர்நிதம் வந்தனமே செய்ய
விந்தைமணிபணிகள் சந்தரம் போல் துவங்க
இந்தச் சபையில் வந்தான் இந்திரனளித்த பாலன் (கு)

சயந்தன் வந்தனம் (பல்லவி)

சுகலரும் அடிதொழு வந்தனமே சாற்றியன் காண்ண
ஜெங்கரற்கே தாசன் நான் வந்தனமே
பாலன் சயந்தனுமே.

(ச)

அனுபல்லவி

கற்றவர் பெற்றவர்க் கற்புதமாய்
நற்புறு மிச்சபை உச்சிதமாய்
சொற்பிழை சித்திரம் உற்றிடனும்
பொற்பிழை ஒத்திட நத்தினமே
யாழ், யாழ்ப்பாணம் குப்பிழை நகர்
இன்புறு கவிவல்லார்க் கெல்லாம்
தாழ்பணிந்தார்பண்டித S. R. யொன்னையாவல்லவர்
யாம்பணிந்துவந்தனமே யாவர்க்கும்வந்தனமே தந்தனமே (ச)

சயந்தன் வெண்பா

தேவர் முனிவரோடு சித்தர்பல முத்தர்களும்
யாவரும் வந்தேத்தும் எழில்முரசோய் — மூவர்புழழ்
அன்னையரே தந்தையரே ஆதரவாய் இச்சபைக்கு
என்னை இனித்தான் மூத்ததென்னே.

ச + வசனம். தேவர்கள் முனிவர்கள் குழந்திருக்கின்ற சபையில்
தேவதுந்துமி முழங்க மூர்த்திகள் புகழுகின்ற தந்
தையே என்னை அழைத்த காரணம்யாதோ அறி
கிலேன்.

இந்திரன் விருத்தம்

மன்னவர் தேவர் போற்றும் மன்னனேசயந்த பாலா
பொன்னகர்தன்னை யாழ்வாய் புரந்தரனைக் தானும்
கர்மமாய் அரசு செய்யும் கனமிகு குராலே
இன்னிலத்தரசைச்செய்வாய் இடர் கெடத்தலம் போய்வாறேன்.

இந்திரன் வசனம்:- எனதுபாலகனைகிய சயந்தா தேவர்கள் எல்
லாம் மதிக்கப்பொன்னுட்டை அரசு செய்
வாய் குரனுடைய கொடுமையை அடக்கச்
சீர்காழியில் தவம் செய்து வருகின்றேன் நீ
அரசை ஆள்வாய்.

சயந்தன் விருத்தம்

வெண்குடைபடைத்த விண்ணில் வீரியப்பொருளேபோற்றி
கண்களாயிரம் படைத்த கர்த்தனே போற்றி போற்றி
எண்ணமாமேனி பெற்ற வானவர் தலைவாபோற்றி
புண்ணிய அரசே அரசு செய்வனாலே போற்றி போற்றி

சயந்தன் வசனம்:- வெண்மையான குடைகள் ஆகாசமளவில்
நிற்கப் பொன்னட்டை அரசு செய்யும் தந்
தையே. ஆயிரம் கண்களாலும் அழுவிடக்
கூடாத பிரகாசமும் பெற்று அரசு செலுத்
திய இந்த அரசை யான்தானு அரசு செய்
கின்றவன், சரணம், சரணம் தந்தையே.

சயந்தன், இந்திரன், இந்திராணி (தற்கம்)

சயந்தன்:-

என்னைத்தனியரசாள வைத்துச் செல்லல் ஏற்குமோ தந்தையே
ஆகா அன்னையே இது ஏற்குமோ தந்தையே
ஆகா அன்னையே இது ஏற்குமோ தந்தையே

(எ)

இந்திரன்:-

ஆகா சுதனே அடைவிதனிலே
அசுரர் கொடுமையால் மனம் அதிகம் வாடுதே
தவம்புரிந்து வருகுவேன்

(ஆ)

சயந்தன்:-

அந்தமாய் என்னைச் சுமந்துபெற்ற எந்தன் அன்னையே
ஆகா எந்தன் அன்னையே
பந்தமாய்த்தேவர் எந்தன் ஆஞ்ஞஞப்படியே நடப்பாரோ
ஆகா தந்தையே ஓகோ அன்னையே

(எ)

இந்திராணி:-

எந்தன் பாலா சயந்தகுமாரா
இச்செகந்தனில் குரரி
உந்தந்தை மனம் வருந்தவே அலைக்கின்றூர்களே
அந்தவாதையால் தந்தை தவம்புரிந்தல்லல் நீக்குவார்
நீயும் தொல்லையீன்றி யாள்.

(எ)

இந்திரன் விருத்தம்

இத்தலத்தரசருக்கும் எத்திசை இராசருக்கும்
உத்தமக்கடலாய் வாழ்வாய் வேத உயர்குல மணியேபாலா
வித்தகப் பொருளே எந்தன் விண்ணவர்க்கரசாய் வாழ்க.
கர்த்தனே என்தவத்துதித்த கண்மணி பாலா வாழ்க்.

இ + வசனம்:- இந்தத் தெய்வைகளை இராசருக்கும் மற்ற உலகத்திலுள்ள இராசருக்கும் மேன்மை யாகச் சமுத்திரம் போல் வாழ்வாய் ஆனால் எனது தபோவிமையால் அவதரித்த புத்திரனே வாழ்க வாழ்க.

இந்திரன் கலித்துறை

ஓயில் முயில்போன்ற நல்லமாதரசே எங்கள் மெத்தனுக்கு பயில்மறையின் நெறிபோன்ற மகுடம் பண்போடு வைத்தேன் அயிலேந்தும் அசரர்க்கு அஞ்சி என்னவி அயருதடி வெயில் வழியாக நடந்திடுவோம் அந்த மேதினிக்கே.

இ + வசனம்:- மயிலின்சாயல் போன்ற அழகுவாய்ந்த எனது பெண்ணே வேத முறை மயின்படி எனது முடிசை மகனுக்குக் கொடுத்தேன் ஆனால் குலப் படைகையிற் கொண்ட குரர்களுக்குப் பயந்து என் மனம் கலங்குகின்றதே கானல் இரவு பகலாக இருந்தாலும் கூசாது நடப்போம் வாரும் பெண்ணே!

சபை வசனம்

அகோதெப்படியென்றால் இந்தப்பிரகாரமாய் இந்திரன் தனது பாலனுக்குப் பொன்னைட்டை முடிகுடியிலைத்துத் தானும் தனது பாரியாரும் மாறு வேஷம் பூண்டு பூலோகத்தில் சீர்காழின்றும் புண்ணிய தலத்திற்குச் செல்லும் விதம் எப்படி யென்றார்

(முன்றும் சின்)

இந்திரன் பல்லவி

வா மயிலே வருவாய் ஓயிலாள் வனமே
வா மயிலே

(வா)

அனுபல்லவி

அயில் வேல் விழி மாதுமையாள்
ஒரு பாகனையே தொழு

(வா)

சரணம்

அரியயன் பிரமாதி தேவர்கள் தேடிடும்
ஐயனை மெய்யனை அன்பர்கள் துய்யனை
அதிமிகு கெதியுடன் புரிகுவோம் தவமதை
இனி ஒரு சணமதில்.

(வா)

அரசினில் கொடுமை செய் அசுரரைக் கெடவினி
சடைமதியுடையனை படமுடை யரவனை
அனுகியே மிகப் பணிவோம். (வா)

இந்திரன் விருத்தம்

வேணியில் கொண்றதும்பை வெள்ளமதிக் கங்கை வைத்துப்
பாணியிற் புள்ளிமானும் பரசுடன் பலவும் ஏந்தி
எனழும் தரித்துநல்ல இடப்புறம் மாதை வைத்த
தோணியாம் அப்பர் தனை துதித்திடவாராய் பெண்ணே.

இந்திரன் தரு பல்லவி

வாராய் வாராய் அன்னமே சீர்காழி
பாராய் பாராய் சொர்ணமே (வா)

அனுபஸ்லவி

சீரான சகன் திருப்பாதம் வைத்ததால்
சீர்காழி என்று திருநாமம் பெற்றது (வா)

சரணம்

அரியும் அரிவையாகி அரனும் ஆடவனுகி
பெருமையாகச் சாத்தன் பிறந்த இடம் தேடி (வா)
சாத்தன் தனை நினைந்து தவசி நாம் செய்திட
கார்த்து ரட்சிப்பார் எம் கவலைகள் தீர்ந்திடும் (வா)
சுற்றும் காவலர் குழந்திருக்கின்றார்கள்
பற்றலர்வாரூர் பயப்படாதே பெண்ணே (வா)

ஐயனூர் வரவு விருத்தம்

நஞ்சணியும் கண்டத்தான் நாரணனே
நாரியாய்க் கண்டபோது
கஞ்சன் மூதலோர் பணியும் பாலஞ்சிக்
காழிபல கூழிகட்டும் தலைவனுகி
குஞ்சிருள் போற் சடையுடையும்
வெண்கரி மேலேறி
கொற்றவநல் வெற்றி பெறு
தெண்டுமேந்தி
அஞ்சினற்கு அபயமது கொடுக்க நல்ல
ஐயனூர் சபை மீது நண்ணினாரே

ஐயனூர் ஆடற் தரு பல்லவி

ஐயனூர் வந்தாரே சபைதனில்
ஐயனூர் வந்தாரே (ஐ)

அனுபல்லவி

ஐயனூர் வந்தாரே வையம் நடுங்கிட
துய்யனும்வாசவும் துயரம் கண்டே நல்ல

(ஐ)

சுரங்கம்

அரியயன் தன்னுலே அவதரித் தம்புவி தன்மேலே
பெரியக் மண்டலம் இடை கொண்டு பீபசரிய நடையும் (ஐ)
உபயதானங்க் கொடுத்தும்பர்களேந்திட
அபயமயமென்று அவனியுள்ளோர் தொழு (ஐ)

இந்திரன் தரு

பஞ்சவர்ணக் கிளியஞ்சுகமே இங்குவாராய்
இதோ பாராய் அதோ நேராய் (ப)
அஞ்சல்ளன்றேர்களைத் தஞ்சமென்றே இடர்
காற்ப்பார் பார் (ப)
தேவாதி தேவன் திழிவருளால் வந்த தூயன்
வெகு நேயன் நல்லுபாயன்
சிந்தைத் துயர்தன்னை நெந்திடச் செய்திடு உபாயன் (தே)
ஐயனே உத்தன் அடைக்கலமென்றிடக் காற்ப்பார்
துயர்தீர்ப்பார் அந்தோ நேற்பார்
தையலேஜையனூர் வையகமீதிலில் பார்பார் (தே)
குதுள்ளகுரூர்கள் வாதையினால் மிக நானே
சாமிகானே போகலானேன் இந்த
மாதையடைக்கல மாகவைத்து மாதவும் போவேன் (கு)
திதேது வந்தாலுங் கார்த்து ரச்சிச்சித்துக் கொள்ளும்
உகமுள்ளும் மனமன்றும்
மீதேது காதக சூரார்கள் வந்தெய்தினாலும் (தி)
அன்னையும் நீ பெற்ற தந்தையும் நீயென நம்பினேன்
உடல் வெம்பினேன் கடல் பொங்கினேன்
ஆதிரித்துக் கன காதலுடன் என்னையாழுவாய் (அ)
தேவாதி தேவனை யானனுதினமும் போற்றி
மிகங்கு மனமாற்றி
தேவாதி தேவர் சிறை தனை நீக்கிடப்போவேன் (அ)

ஐயனூர் தரு

ஓம்ளனும் அட்சரம் நீறு அதில்
உற்பத்தி யானது கேளும்
மூன்றரை மாத்திரை அகரம் அதில்
முற்றூய் இருக்கும் சிகரம் (உ)

ஆண்றேர் அறிஞரின் நோக்கம் அதை
அன்புடன் பார்க்கவே ஆனந்தமாகும்
முடிவில் இருக்குமே ருட்சம் அதை
முற்றுய் உரைத்திட நோக்கும்

(ஒ)

சத்த அகர உகரமகரம் அது
ஒன்றுய் அழித்துமே உற்பத்தியாகும்
முண்டரை மாத்திரை அகரம் அது
முற்றுய் முடிந்து உகரமகரம்

(ஒ)

முந்திய அகர மிச்சம் வெகு
சர அசர மாகும்
சத்துச் சித்தாகப் பிரிய
சர்லபரிமழ ஆனந்தமாகும்

(ஒ)

உற்றுஉற்றுப் பாரும் எல்லாம்
அதில் உற்பத்தியானது நல்லாய்
மனம் சித்தம் புத்தி ஆங்காரம் என்று
செப்பு மிலை எல்லாம் மோசம்

(ஒ)

ஆங்காரம் என்பது குரன்
அது அத்துடன் நாசமாய்ப் போகும்
பாங்காய் த்தவத்தை நீர் செய்யும் இதோ
பாவையை யான்காத்து வைப் பன்

(ஒ)

ஜயனூர் விருத்தம்

விண்ணவர்க்கரசே அந்த விமலன்தன் செய்கை தன்னை
என்னுயிதற்கரியதாகும் ஏங்கி நாம் வாடியென்ன
புன்னிய ரூபியான பூவையை விட்டுப் போனால்
தின்னைமாய்ப்பாநு காற்பேன் சிந்தை நீதெளிகுவாயே.

ஜயனூர் வசனம்:- ஜனேல் வேஷக்கெல்லாம் அரசனுகிய இந்தி
ரனே சாட்சாதீஸ்வரனுடைய செய்கையை
யாம் அறிதற்கு அரியதாகும் மென்மேலும்
இதை நினைத்து வாடி ஆவதென்ன புன்னீ
யங்கட்டகெல்லாம் தலைவியாகி ய இந்தப்
பெண்ணை யானே பதுகாத்து வைத்திருப்
பேன் நீர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சாது செல்
லுமிடங்களுக்குச் சென்று வருவாய் இந்
திரனே?

இந்திரன் வெண்பா

கஞ்சமலர் வதனக் காரிகையே நெஞ்சகத்தில்
சஞ்சலம் நீ கொள்ளாமல் சாற்றக் கேள் — அஞ்சல்புரி
காளனுணைக்கற்றிக் காத்திருப்பான் காவலதாய்
வாழ்விழியிரிச் சோலை வாழ்.

வசனம்:- தாமரைமலர் போன்ற வதனமுள்ள பெண்ணே
யான்ஸ்தலங்களெல்லாம் போய்த்தெரிசித்து வரும்
வரைக்கும் நீ மன யியாக்கலமில்லாமல் இந்த ஆச்
சிரமத்தில் இரும் பெண்ணே.

இந்திராணி விருத்தம்

நுண்ணிய மகுடம் பூண்ட துரையிக் அரசே போற்றி
நன்னயமாதர் போற்றும் நாதனே போற்றி போற்றி
பொன்னுலகுள்ள தேவர் போற்றிடும் அரசே போற்றி
நன்னயமா பிராண நாதனே போற்றி போற்றி

சபை வசனம்

கேஞ்சகள் சபையோர்களே இந்தப்பிரகாரமாக இந்திரன், குர
ஞுடைய கொடுமைக்கு அஞ்சி தன்பாரியாரிய இந்திராணியை
அசிரபுரத்தரஞ்சிய ஜயஞ்சிடம் அடைக்கலம்வைத்து தவம் செய்
யப் போனபின்பு. அசைமுகியானவள் தமையஞ்சிய குரஞுடைய
ஆக்ஞாயிப்பின்படி இந்திரன் இந்திராணி மறைந்ததைத்தேடி
யும் தேசங்காரம் செய்தும் தனது எண்ணத்துக்கிசைத்தத் ஆட
வர்களைச் சேர்ந்தும் வேண்டிய பொருட்களை அபகரித்தும் சீர
காழி போகிற விதம் எப்படியென்றால்.

(4-ம் சீன் முடிவு)

அசைமுகி வரவு

எரிதணவெலைவே கண்கள் இருதணங்கிரிபோல் துங்ன
அரியெனவலிமை நண்ண அசமென வதனம்மினன
கரியெனநடைகள் வர்ணக் கணகொளிபனிசள் நஞ்ச
சுரிகுழல் அச முகத்தி துங்முகியுடன் வந்தானே.

ஆடற்றகு (பல்லவி)

சபையில் வந்தான் அசமுகி

சபையில் வந்தாள்

(5)

அனுபவ்வினி

சபையில் வந்தனள் அசைமுக ,துடன்
திசைகளைட்டுமே சினத்தபார்வையும்
இசைய மேளங்கள் தாழம்மழங்கிட
இடியென ஒனி அதிரவே மிகு

(ச)

சரணார்

அண்டமுகடதிரும் நடையினிற் கண்டவரும் கிடுகிடென்னவே
கொண்டலிடியெக் குமிறிச் சீறவே
கொடிய குலம் கைப்பிடியுடன் கெதி
பார்க்கும் பார்வை தன்ன.வே
திசை பகை முகமெனப் பொறிபறக்குமே
நோக்கும் நோக்கம் சபையை நண்ணியே
ஆர்க்கும் நெஞ்சம் கடக்கெடன்னவே

(ச)

விருத்தம் - அசைமுகி

துன்முகியாக எந்தன்துணைவியே சொல்லக் கேளாய்
நன்மையாய் நாங்கள் ஜிந்த நாட்டல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து
பன்மையாய் பொருட்கள்எல்லாம் பரிவுடன் எடுத்த பின்பு
வன்மையாய் எங்கள் தேசம் வருகுவோம் வருகுவாயே.

வசனம்:- தங்காய் துன்முகி ஆயிரத்தெட்டண்டங்களையும் சுற்றி
வேண்டிய பொருட்களையும் கவர்ந்து அழகுவாய்ந்த
ஆடவர்களைப்புணர்ந்து தேசசஞ்சாரம் செய்வோம்
வாடி.

அசைமுகி துன்முகி தரு

அசைமுகி:-

அரசர் எவர்கள் உலகில் உண்டு அவர்கள் தன்னையே
அடக்கித் திறமடக்கி நொடிக்குள் அடக்கவேணுமே

துன்முகி :

தமிழரமன்னர்கள் அழகுள் ளோரைச் சஞ்சுவச் சொல்லுவோம்
தட்டி ஒட்டி எட்டி நின்றால் வெட்டிஎறிகுவோம்

அசைமுகி:-

தங்கரத்தின முத்துமாலை தாங்குதாமரை
தாவிப்பிடித்துக்காவிலவை ஏவல் செய்விப்போம்

துன்முகி:-

அட்டதிக்கரசு அசுரன் தங்கை துன்முகின்றால்
நட்டணையுடன் கிடுகிடென்னவே சுற்றிப்போகுவோம்

அசைமுகி:-

ஆழிகுழ்சீர்காழிக்கும் அப்பால் செல்லுவோம்
காழிகுழி பேய்கள்கூட கதறசெய்குவோம் (அ)

அசைமுகி விருத்தம்

பட்டவர்த்தனர்கள் வந்து படிமிசை பரவமல்ல
மட்டிலா சீர்த்திழெற்ற மன்னனும் குரனன்னன்
கட்டளை தவறினேரை கடிதினிற் பிடித்திமுத்து
நட்டளை செய்ய வேண்டும் நானிலம் சுற்றிப்பார்ப்போம்.

வசனம்:- ஆனால் கேள்டிதங்காய் நமது குரங்கிய அண்ணனு
டைய கட்டளையை மீறிகடப்பவர்களை பிடித்து
வருத்துவோம் வாடி.

துன்முகி விருத்தம்

நானிலம் சுற்றிப்பார்க்க நான் மிக ஆவலானேன்
கோளவன் குரானுக்குக் கூறுமல் ஏகியேநான்
வானத்திலிடிகள் போல வனமெலாம் தாண்டிப்பின்பு
தேர்சொரி மலர்கள் பூங்கும் சீர்காழி போவோம் வாராய்

துன்முகி வசனம்:- எங்கள் தமையனுகிய குரபதுமனுக்குச்
தொல்லாமல் இந்தவனமேடு காடெல்லாம்.
திரிந்து எங்களுக்கு வேண்டியன வெல்லாம்
சம்பாதித்தும் ஆசைகளை நிறை வெற்றியும்
சீர்காழிஸ்தலத்திற்குப் போவோம் வாரும்
அக்கா!

துன்முகி—அசைமுகி—தரு

துன்முகி:-

இந்தவனசிங்காரம் என்னடி அக்கா
வள ஒய்யாரம் என்னடி அக்கா
செந்தாமரைமலரும் செறிந்திருக்கின்றதே
அந்தாதெரியுவனம் ஏதடிஅக்கா (இ)

அசைமுகி:-

இந்தவனம் பூலோக கயிலாசமே அடிதங்காய்
வனம் பூலோக கயிலாசமே.
பைந்தார் துளசியுடன் படர்ந்த மலரோடை
நந்தாவனம் சீர்காளி அடிதங்கா (இ)

அசமுகி:-

இந்த நற் சோலை சித்தரிருக்குமிடமே அடிதங்கா
 இதில் சித்தரிருக்குமிடமே
 கிளிகள் குயில்கள் உத்தமமாய்ப்பாடுதே
 சுற்றிப்பார்ப்போம் சோலை அடிதங்கா (இ)

சபை விருத்தம்

மைக்கானகத்திலிந்திரன் வைத்துச் சென்றுன்
 எக்கானகத்தையும் சுற்றியே சீர் காழி என்றுகின்ற
 அக்கானகத்தில் அசமுகி வந்தாள் அரிவை தல்லாகி
 இக்கானகத்தில் இந்திராணிவந்தது என்னவென்று
 அக்கா அக்கா என்று கூப்பிட்டுக் காட்டிய துண்முகியான்
 எக்காலத்தினில் வந்தாய் நீசொல்லு என்ன என்னர் உண்ணேக்
 கைக்காப்பிட்டு அழைத்துவாவென்று அறைந்ததினால்
 இக்காட்டைவிட்டு வருகவென்று இழுத்தனரே

துண்முகி விருத்தம்

மங்கையற்கரரே கேளாய் வானுலகத்தினில் வானும்
 ஆங்க இந்திராணி இந்தச் சோலையில் இருக்கின்றாரே
 அங்கவள்தனைப்பிடித்து அண்ணர் தன்னிடத்தில் சென்றால்
 தங்கம் பொன் அரசும் தந்து தானிரட்சிப்பாரேதானே

வசனம்:- அக்கா! தெய்வாகூகத்திலுள்ள இந்திராணி இந்தச்
 சோலையில் இருக்கின்றார் இவளைப்பிடித்து அண்ணரி
 டம் கொண்டு சென்றால் மிகுந்த வெகுமதி செய்
 வார் அக்கா.

அசமுகி-துண்முகி-இந்திராணி தர்க்கம்

அசமுகி:-

மானே உண்ததுணைவன் நினைந்து
 வாடுறூன் மயிலே

மனவாதை கொண்டு வனத் தொழிந்து
 வந்திருப்பதென்ன (மா)

இந்திராணி:-

என்ன செய்வேளி மன்னவரே எது செய்வேன் தலைவிதியே
 இந்திலத்துக் கன்னியர்கள் என்னையேபிடித்து இழுக்க (எ)

துண்முகி:-

தாமதம் என்னடி நீவராவிட்டால் கார்குழலே உண்ணை
 அரைச் சணமணமது உருகிடக் கதறிட அவணியில் இழுப்பேனே
 (தா)

இந்திராணி:-

பொன்னர மணியசைய பூங்குழலைத் தான்பிடித்து
மண்ணீனில் வீழ இழுத்து இன்னிலம் அசைக்கின்றாரே (எ)

அசைமுகி:-

ஒருவருமே உனக் கொப்பில்லாத உயர்வான மாது
ஒடிவத்தேன் உந்தனுலே உத்தமியானே (மா)

இந்திராணி :-

வையகத்தில் ஜயனூர்முன் அடைவாக வைத்திரே
எதயல் எள்ள செய்குவேன் உய்ய ஒருவளகாவேன்
சம்போ அருள் சிவபேசம்போ அருள்சிவமே (எ)

துன்முகி:-

ஏதடி நீமனமறுகி ஏக்கழுற்று வாடுகின்றாய்
வாதடி செய்தாலும் உன்னை வழுவவிட்டேகவே
மாட்டேன் (எ)

இந்திராணி:-

பேயவகை வாடியுடனே பிடியெனவே தானுறுக்கி
நாய்களாகு போல் முகமாய் மாதர்வந்தெனை
அலைக்கு (எ)

இந்திராணி விருத்தம்

ஜயயோகயிலைவாசா அருந்துனை இங்குகாணேன்
தையலை வருத்தி மாதர் தானிமுத்தலைக்கின்றாரே
கையிலில் மழுமான் ஏந்தும் கருணையங் கடலளித்த
மெய்யனே ஜயனூரே மேவி எந்தனைக் காப்பாயே

சௌனம்:- ஜயயோக கயிலாசபதி வாசராசிய எம்பெருமானே
இந்தவேலையிலொரு துணையுமில்லை அடியவளாகிய
என்னை இந்த அசரப் பெண்கள் இழுக்கிறர்களே
மானும் மழுவும் ஏந்திய சிறுபைக் கடலளித்த உன்
மையான அரிகரபுத்திரனே அபயமையா அபயம்.

வீரமாகாளன் வரவு

வந்திடுமென்று நல்ல வாசவன் தேவி கூவ
சுந்தரவாழ்கைக்கொண்டு சோதிபோல் விம்பம் துண்ண
அத்தமாம் முதல்வனான ஜயனூர் அருளை ஈய
விந்தையாம் பணிகள் ஆர்ப்ப வீரமாகாளன் வந்தான்.

வி + ஆமற் தரு

வெடுவெடென்னாநல்ல கடுநடைடூடனே
வீரமாகாளனும் தோணினனே

(வெ)

திடுதெடனவே நல்ல இடுமின்னல் போலவே
நினுள் சிங்கம் போலவே
வெடி ஒலி வானங்கள் படப்படெனவே நல்ல
வீரமாகாளனும் தோணினனே

(வெ)

அந்தமாய் ஐயனூர் அனுமதி ஈய
சுந்தர வாழ் கையில் துலங்கியே சொலிக்க
அந்தரமாய்ச் சுழன் றகிலமும் நடுங்க
இந்தா அபயம் இதே கெதியெனவே

(வெ)

வசனம்:- அரிகரபுத்திரா என்னை அழைத்தகாரியம் யாது.

ஐயனூர் விருத்தம்

அதிசயம் ஒன்று கேளாய் அந்தரலோகம் வாழும்
தெரிவெயர் மனம் வருந்தச் சிந்தையில் தோனுதப்பா
கருணை செய் வீரவீரா காதல் சேர் தமது சோலை
பரிவுடன் சென்று பாதுகாத்து நீ வருகுவாயே

வசனம்:- ஆகா மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது எனது.
அகத்தில் பிரகாசமான அனுபோகம் தோற்றுகின்றது
தேவேந்திரனுடைய தேவியானவர் அபயம் இடுக்
கின்றதாகத் தெரிகின்றது வீராதிவீரானே நந்தவனம்
முழுவதும் சுற்றி இந்திராணியையும் பார்த்துவரு
வாயாக.

வீரமாகாளன் பல்லவி

நந்தாவன மிடே நான் காவவ் செய்வேனே
நறுமணமொடு பல விரைவைகள் வீசிடும்

(த)

அனுபல்லவி

அந்தோ அரிகரன்தன் மைந்தன் உரைத்தபடி
நந்தாவனங்கள் முற்றும் சந்தோஷமாய் நடந்து

(த)

சரிகம் பத்திச

சரணம்

பாரிசாதமொடு படர்ந்த மல்லிகை மூல்லை
நாரிகள் மகிழ்ந்து கொண்டாடும் பலபுண்பங்கள்

கோதிலாத தொரு கொன்றைதும்பை
கோகனயல் மலர்கள் குழந்திடும்
பத்தர்கள் பல சித்தர்கள் பரவிடும்

(ந)

இந்திராணி தரு பஸ்லவி

ஐயகோ இந்த அசரப்பெண்களுக்கழிவு வராதாம்
தெய்வம் ஆதரிக்காதாம் இந்த வேளை வராதாம்

(ஐ)

அனுபல்லவி

பாரிலொரு பேருமில்லை பாவியானேனே காவில்
பாவிகிட்டி ஒடிவானுள் பரதவித்தேனே

(ஐ)

சரணம்

கண்ணிலை இவளைப்பார்க்கக் கறுடிப்பேய் போலே
கலங்குதென் சிந்தைஜேயோ கருணைதராதாம்
தெய்வம் ஆதரிக் காதாம்
மண்ணிலிருந்த விதிக்குள்ளானேன் தெய்வம் காராதாம்
மலரயன் விதித்திட்டானே மாதைப் பாராதாம்
தெய்வம் வாராதாம்
ஆரும் துணைகாணையேயோ ஆதரிக்காதாம்
அந்தரிக்க நாளிதாச்சோ பாத அபயம் தாராதாம்

(ஐ)

விரமாகாளன் விருத்தம்

ஆரடி வனத்தில் நீயும் அரக்கியோ அதிகமான
விரமாதங்கியோ உன்னிறலதை அடக்கிச் சென்னி
பசரடி என்கைவாழால் படிமிசை அனுப்பேன் நீயும்
குறுடி உந்தன் பேரைச் சொப்பென என்தன் முன்னே

வசனம்:- ஆரடி புலைச்சி நீ அசரர் குலத்தில் உள்ளவளோ
அதிக கோரமான காளிகாதேவியோ என்கைவாளால்
வெட்டி எறிய முஞ்சுன் பேரைச் சொல்லடி.

அசைமுகி விருத்தம்

கூறிடும் என்று கேட்ட குணமிலாழுடா கேளாய்
மாறிடுவார்த்தையான மாற்றங்கள் பேச வேண்டாம்
தேற்று மெந்தன் அண்ணன் திறல் மிகு குரங்கும்
மாறிலா மாய்கை பெற்றமங்கை நான் அசைமுகியே

வசனம்:- அடேபேயோ உன்வார்த்தை என்முன் பளியாது என்
எண்ணன் குரன் மாறிலா மாய்கை பெற்ற மங்கை
நான் அசைமுகி தெரியுமா.

விரமாகாளன் - தரு

அடியே அப்புறம் புறப்படி அல்லால்
ஆகிற் கரத்தை வெட்டுவேனே

(அ)

கடுதியில் வீள்பழி தேடிக் கொண்டாயே என்னை
படிமிசை யாரெறு கண்டாயேநானும்

(அ)

குலதேவதைகட்கல்லாம் ஜூயீரன்விடவந்த
பாலன் பாலன் வெட்கங் கெடாமல்

அசை முகிதரு

அடாவெட்டா பார்ப்போம் உனக்

காண்மை சுற்றிருக்குமே யானால்

(அ)

கடமுடனே இங்கு சடசடெனவே வந்தாய்

படபடத்தா லென்ன கிடுகிடுக்கு மோடா

(அ)

பண்புறு வீரனென்று இங்கு நீ யார்க்குள் வந்தாய்

பாவி பாவி உன் ஆவி போகுமடா

(அ)

விரமாகாளன் - தரு

விதிகிளித்தோ இங்கு வந்தாய்

வனத்தினில் நீசற்று மீண்டாய்

கிளிமொளியான பெண் கதறிடவேமிகப்

பழிகளானதைக் கொண்டாய் மிக

வலிமையுடனே இங்கு வந்தாய் அடி

நீலி, நீலி. உன் ஆவி போகுமடி

(அ)

அசைமுகி - தரு

ஆரடா நீவனப்போயே இங்கு

இங்கு அடுக்குமோ உனக்கிந்த வாயே

பாரடா கெறுவுடன் கிளித்தே வனப்

பண்புறு நாயுண்ண ஏறிவேன்

பேரடா இவ்விடம் விட்டு அடேபோயே

பேயே, பேயே.

(அ)

விரமாகாளன் - தரு

முடியிற் பிடித்திழுத்து உன்னை

முடிய வீச வேன் கரம் தன்னை

கொழுவிப் பிடித்தபிடி வழுவச் செய்தேன் மாதை

நழுவச் கெதியில் விட்டுப் போடி, போடி, போடி. (அ)

அசைமுகி, துன்முகி, துக்கத்தரு

ஜையீயா கரம் கடுக்குதடி தங்காய்

அண்ணருக் கெப்படிச் சொல்வோம்

தையல் என்ன செய்வேனடி சசிக்க முடியுதில்லை

(ஐ)

துன்முகி - தரு

பாவி பூதகிரிபோல் பற்றிக்குழல் தான்வலித்து
தாவிப்பிடித்திமுத்தான் பாவி நாம் என்ன செய்வோமக்கா.

அசைமுகி - தரு

கூவியமுதாவதென்ன மேவியண்ணரிடம் செல்வோம்
காவு கடந்தப்பாலே போவோம் வாடி தங்கையரே.

துன்முகி - தரு

காசினியோர்கண்டால் ஏச்சு
கடுவேகமாய்ஸ் செல்வோமக்கா
மேதினியில் எங்களுடை மேன்மை கெட்டுப்போச்சுதக்கா.

அசமுகி, துன்முகி, கொச்சகம்

அண்ணரே அரசரேறே அன்புடன் ராணி துன்னை
வன்மை சேர் உலகமெங்கும் வழுந்தியே தேழிப்பார்த்தோம்
நண்ணும் என் அண்ணை அந்த நளின சிர்காழிதனில்
கண்ணினால் கண்டு கட்டி இமுத்தனம் அந்த வெளை.

அசைமுகி - தரு

பட்டபாடு கேளாய் அண்ணை நாங்கள்
பட்டபாடு கேளாய்.

(ப)

துன்முகி - தரு

பட்டபாடு கேளாய் பனித்தத தோழாய்
பிடித்தவாளால் கிட்டிக்கரம்பிடித்து
வெட்டி எறிந்தான் அண்ணே.

(ப)

அசைமுகி - தரு

ஆதாளி பொங்கிடுமே அவனைக் கண்டால்
பூதுளி ஆய்விடுமே ஆகாசமும் கூட ஒகோ
வாயிற் கொள்வனே பேய் பூத காளியும்
கூட வனம் விடுமே

(ப)

துன்முகி தரு

எட்டிக் குழலில் பிடித்தே இருக்கரமும்
வெட்டி எறிந்தான்னே.

(ப)

அசைமுகி தரு

மட்டிப்பயல் அவன்தன் கெட்டித்தனம் என் சொல்வேன்
குட்டிச் சிங்கம் போல்சீறி அட்டகாசம் செய்தானே (ப)

குரன் விருத்தம்

எண்டிசை மதிக்குமெந்தன் எழில் மந்திரிமாரே கேளீர்
அண்டரண்டங்கள்கோடி அகிலமும் எனது செங்கோல்
தண்டங்கள் சமர்ப்பித்தத்தரணியை ஆண்டேன்யானும்
கண்டவர் சிரிக்கத் தங்கை கரமறுத்தவர்கள்யாரோ

வசனம்:- மந்திரீ கண்டவர் சிரிக்கும்படியாக தங்கையின் கரம்
அறுத்தவர்களை அறிய என்றம்பியாகிய சிங்கமா குரை
இவ்விடம் அழைப்பிப்பாயாக

சிங்கமா குரன் வரவு

அடல் கொழும்வலியை உள்ளோன் அந்தர சுவர்க்கமெல்லாம்
கூடல் வளம் முழுதும் சென்று கடும் சிறைவைக்கும் குரன்
குடலதைப்பிடுங்கி இந்தக் குவலயம் தனக்கப்பாலே
திடமுடன் எறிய வல்ல சிங்கமா குரனும் வந்தானே.

சி + ஆடற்றரு - பஸ்லவி

சிங்கமா குரனும் வந்தான் அதிதுரித

சிங்கமா குரனும் வந்தான்

(சி)

அனுபல்லவி

சிங்கமா குரனும் வந்தான் தங்கம போற்கீரிடம் மின்ன
திங்களோளி வர்ணமுகலங்கிர்த ஒய்யார வீர

(சி)

சரணம்

எங்கும் புகழ் குரபதுமன்
தம்பிளனும் கோரதிரன்
மங்கிடாத சிங்கருன்
எங்கனும் கடந்தகோபன்

(சி)

ஆயிரம் சிரம் படைத்த ஆதிசேடனும் நடுங்கும்
பாயிரம் முசண்டிபிண்டி குலமும் கையில் நிலங்க

(சி)

சி + பஸ்லவி

ஆயிரத்துள்டு அண்டம் ஆண்டிருந்த அண்ணாப்
ஆகம் நொந்துவாடி என்னை அழைத்ததென்ன அறிகிலேன்
பாடி ஒடி ஆடி அண்ணன் பாகம் சென்று யானுமே
பகரும் வண்ணம் உலகம்முற்றும் பாதுகாத்து வருவேனோ (ஆ)
தேவர் அசரர் முனிவரோடு திக்கிலுள்ள யாவரும்
பூவிலுள்ள அகிலகோடி புவனமுற்றும் செல்லுவேன் (ஆ)
பாரில் அண்ணன் ஆஞ்ஞஞுதப்பிப் பகருமரசை செல்லுவேன்
வீர குர தீரன் நான் கோர தீர சிங்கனும்
மாசபையின் மீதிலே தீரன் வீரன் வந்தேன் யானுமே (ஆ)

சூரன் தரு பல்லவி

பாலுவைப் பிடித்துக் கட்டும் பாலு கோபன் எந்தனுடை
பாலனை இவ்விடம் அழைப்பாய் அட்டா மந்திரி
சாலவும் அசுரர் தேவர் யாவரும் பணிந்து போற்றுக்
ஞாலமும் கடக்கடெனும் பாலனாகும் எந்தனுடை (பா)

அனுபல்லவி

கண்டவர் அஞ்சிட எண்ணிசைநொந்திட
அண்டமிடிந்திட வின்டோர் நடுங்கிட (பா)

சரணம்

உடலது மெழுகென உருகிட அமரரும்
கானகத் தாஞ்சிகள் கண்டுமுறிந்திட
வானத் திடியென மாசுணம் கலங்கிட
கைப் படை முதலிய கண கண கணவென (பா)
பப்பு மேளங்கள் தண தண தணவென
தத் திமி திமியென தாளம் முழங்கிட
தித் திமி திமியென சின்னங்கள் ஊதிட
அடலது கொண்டுமே அமரது செய்திடும் (பா)

மந்திரி + சி. சூரன் வசனம்:- அப்படி அனுப்புகின்றேயும் அரசே
பாருகோபன் வரவு

பாய்ந்துமே பரிதி தன்னைப் பாலலூய்த் தொட்டிதன்னில்
காய்ந்துமே பிடித்துக் கட்டிக் கடும் சிறைவைத்த பாலன்
சாய்ந்து மெய்க்கெருடம் தாங்கும் தரிபவர் வணங்கும் சூரன்
ஆய்ந்த நற்தவத்துதித்த அரும் பானு கோபராசன்
வாய்ந்த நல் மிடுமங்கி வடிவுடை வாழ் கைக் கொள்ள
நாம் துதி சொல்லத் தேவர் நடுங்கிடக் கவச மாற்ப
தோய்ந்துமே அசுரர் நின்று தொழுதடி வணங்கிப் போற்ற
சேர்ந்தனன் பானுகோபன் திகளும் நற்சபையின் மீதே.

பா + ஆடற்தரு - பல்லவி

கானும் மலைகளும் நெகிழிந்து சிதறிட
கண்ணிற் பொறி மிகச் சிந்தவே
பாலுவைத் தொட்டி பிடித்துக் கட்டிய
பாலுகோபனும் தோணினன் சபை (கா)

அனுபல்லவி

அண்டர் அசுரர்கள் கண்டு நடுங்கிட
சண்டமாருதம் போலச் சின்துமே
கொண்டலிடியெனக் குழிறிச் சீறியே
கொக்கரித்துக் கை வாளுடன் சபை (கா)

சரணம்

தேவர் அகரர்கள் தினமும் பணிந்திட
திசைகளும் கடகடென்னவே
குரன் பெற்றாருள் பாலரும் பானானு
கோப தீபனும் தோற்றினுனி சபை

(எ)

பா + தரு

அகிலமும் ஒரு குடைநிழலினில் அரசு செய் அதிபனும் என் தந்தை
அரசர்கள் சூழ்ந்திடு கொலுவிடை வரவே ஆக்னை புரிந்தாராம்
கெடுதியில் அவரது சமுகமேபோய் நான் கெடுதிகளிலோவேனே
கெங்கை குழ் வழம் எங்குமே மிகு கெறுவுடனே சென்று
பகைவர்கள் எவருளர் அவரது படைகளில் பண்புடனே பாய்ந்து
அவர்களை நசிபட அரிகுவேன் வாழால் அவனியில் நான் தானே.

பானுகோபன் வரவு

மாயைகயின் தவத்துதித்த மகிமை சேர் அரசே எந்தன்
ஆயந்தந்தையே உன்னடியினை சரணம் போற்றி
நாயகர் கொலுவின் முன்னே துரிதமாய் வரவே சொன்ன
ஞாயத்தை இன்னதென்று நவிலுவீர் நவிலுவீரே.

வசனம்:- தந்தையே என்னை இவ்விடம் அழைத்த காரியம்
திருவுளம்பற்றவேணும்.

குரன் - ஜென்பா

பார்த்திபர்கள் போற்றும் பாலகனே என்னுடைய
கீர்த்திமிக ஏந்தும் கிளர்மணியே — ஆக்தனின்றி
அத்தை கரம் பற்றி அறுத்தான் அவன் யாரோ
எத்திசையும் சென்றேபடி.

வசனம்:- எனது கீர்த்தியைப் பெருகச் செய்யும் நவமணி
பேரன்ற மகனே உன்னுடை அத்தையாருடைய
(மாமி) கரத்தையாரோ வெட்டினுனும் அவன் எவ்
விடத்தில் இருந்தாலும் பிடித்துக் கொண்டுவாமகனே.

பானுகோபன் விருத்தம்

அண்டமாயீரங்கள் ஆண்ட ஆக்னை தப்பிப் போச்சோ
மண்டலாதிபனே எங்கள் மடக் கொடி கரமறுத்த
தின்டிறல் மகிமன் தண்ணைச் சிக்கிரம் பிடித்துக் கட்டி
அண்டவர்கழிகள் சொல்லக் கடுதினிற் கொண்டுவாரேன்

பார + வசனம்:- ஆயீரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் தலைவருகிய எனது பிதாவே என்னுடைய அத்தையின் கரம் வெட்டினவன் எவ்வளவு இருந்தாலும் சரி இதோ கொண்டுவருகின்றேன்.

பானுகோபன் - தரு

ஏகுவேன் தானே பானுகோபன் நானே
தேவ லோக மாயே

(அ)

ஏகுவேன் சூரிய லோக மேசுடு சோமலோகம்
வாது செய்தே நம் ஆக்ஞை மிஞ்சவார்களை
எது வந்தாலுமே கை வாளினால் வீசிட

(அ)

பானுகோபன் விருத்தம்

ஆடரா பயலே நீயும் அச்சமும் பயமில்லாமல்
பாரடா கெறுவினேடு பண்புறு மரசு செய்தாய்
கூறுடா உந்தன் பேரைக் கொப்பெனக் கூறுவிட்டால்
பாரடா என் கை வாழால் பதறிடவெட்டுவேனே.

வசனம்:- ஆரடாசிறுபிள்ளை நீ சிறிதும் அஞ்சாமல் மிகவும் ஆங் காரம் கொண்டு அரசு செய்கின்றாய் உண்ணுடைய பேரைக் கூறு கூறுவிட்டால் பார் கையிலிருக்கும் வாழால் உண்சிரசைத் துணிப்பேன்.

சயந்தன் விருத்தம்

வெட்டுவேன் என்றென் முன்னே விலைபகிர்ந்திட்டாலுடா திட்டமாய் உன்தன் பேரைச் செப்புவாய் செப்பாவிட்டால் கட்டியே உருட்டி மிக்க கணக்கி அடக்குவேன் யான் பட்டினம் வந்த சேதி பக்குவாய் பக்குவாயே.

வசனம்:- அடாபேயா வீண் வார்த்தை பேசாதே உறுதியாய் உன்பேரைச் செப்புவாய் செப்பாவிட்டால் உருட்டிக் கட்டி உன்கெறுவை அடக்குவேன் என் நகரத்துள் வந்த செய்தி செப்புவாய்,

பானுகோபன் - தரு

ஆரடாபயலே நீயும் அரசு புரிகின்றாயே
பாரடா கெறு வென்முன்னே பறக்க அடிப்பேன் யானும்

சயந்தன் தரு

அடிப்பேன் அடிப்பேன்று ஆங்காரம் பேசுகின்றாய்
நொடிக்குள்ளே உன் கெறுவை அடக்கிப் பிடிப்பேன்
பாராய். (அ)

பானுகோபன் விருத்தம்

கடலெலாம் வரண்டேமிக்க கனல் மாரி பொழிந்திட்டாலும்
வடகிரியோடுமற்ற மலையெலாம் பொடிப்பட்டாலும்
படமெடுத்தாதிஷேசன் பார்த்துனை அழித்திட்டாலும்
திடபிடித்து உள்ளைத் திசை தேடி ஒட்டுவேணே.

வசனம்:- ஆனால் வாடாபயலே சுப்தகாகரங்களும் தகர்ந்து
வற்றினாலும் சந்திர சூரியர் வடக்குத் தெற்கானாலும்
உள்ளைக் கட்டி என்றங்கை முன் விடுவேன்பாரட
பயலே.

சயந்தன் விருத்தம்

காலகம் தன்னில் வாழும் கடியதோர் அசுராகேளாய்
வானவர் கொனம் என்றந்தை அரசையீய்ந்தார்
மானகர் தன்னில்வந்து மதிப்பில்லாக் கெறுவழுற்று
ஆனைபோல் வழிமறித்தாய் அப்பாலே விலகிப் போடா.

வசனம்:- ஆனால்வாடாமயேந்திராபுரியை ஆளப்பட்ட அசுரா
சிரிதேநலும் அஞ்சாமல் நமது தேசத்தில் வந்தாய்
வந்த வழியைப்பாரடாபயலே.

பானுகோபன் தரு

வழியைப் பார் என்று சொன்னாய்
வலிமை உனக்குண்டோடா அழியும் காலமிதோடா
அப்பாலே ஓடோடென்றூய் (வ)

சயத்தன் தரு

இழுப்பேன் இழுப்பேன்று முக்காரம் பேசுகின்றாய்
குஞக்காலி போலென்முன்னே சுமற்றுதேசம்மாநில்லு.

பானுகோபன் தரு

பிடிப்பேன் பிடிப்பேன்று உறுக்கிப் பேசுகின்றாய் நீ
அடித்துப் பிடித்துக் கட்டி அப்பாலேகுவேன் பாராய்.

சயந்தன் அகவல்

தனத்துடன் நகரம் போச்சே சவிரிய வீம் போச்சே
சினத்துடன் மதனைக்காந்தத் தேவனே என்ன செய்கேவன்
வனத்தினில் அகரர் வந்து வலிமையாய்ப் பிடித்துக்கட்ட
புனத்தினில் சசா என்ன புதுமையோ அறிகிலேனே.

வசனம்:- செல்வம் பொருந்திய பொன்னட்டையும் இழந்தேனே முழுப் பெலனும் குன்றியதே மண்மதனை எரித்த சிவ பெருமானே. தேவலோகத்தில் வலோர்க்காரமாய் அசுரன் வந்து இமுக்கவும் முப்புரங்களுக்கும் முதன் அமயான சிவ பெருமானே என்ன அதிசயமே அறிகிலேனே.

சயந்தன் தரு

வஞ்சமான குரர் நஞ்சமாக வந்து
வாட்டுரூர் என்னை மாட்டுரூர்
கஞ்சஸ் மால் முனிவர் அஞ்சஸ் என்று தொழும்
நாதனே அருள் பாதனே (வ)

பொன்னகற்கரச் என்னைவத்தபடி உயிர்
போக்கியே மிக வாட்டியே என்னை மாட்டியே
இன்னிலத்திமுக்க அன்னை தந்தை இங்கீல்
என் செய்வேன் கர்மம் முன் செய்தேன் (வ)
கால் பதறிக் கண்கள் வாய் வறண்டு பல்லைக்
கிட்டுதே அன்னை கிட்டுதே
கங்கை திங்களோடு மங்கை பங்கிலணி
சங்கரா என்னை இங்கு ஆள் (வ)

பானுகோபன் விருத்தம்

அரலெடு அயன் வந்தாலும் அம்புசி இடுண்டிட்டாலும்
உரமொடு அண்டங்கோடி உடலுறுத்தினோத்திட்டாலும்
கரம்பற்றிக் கட்டுங்கட்டைக்களற்றிட ஒருவர் உண்டோ
அறம்புறம் விழுந்தாவதென்ன சீக்கிரம் வருகுவாயே

பா + வசனம்:- சிவபெருமானேடு பிரமா வந்தரலும் கூயி
இருண்டிட்டாலும் நான் பிடித்துக் கட்டிய
கட்டை அவிழ்க்க ஒருவர் இருக்கின்றா கெதி
யாய் வாடா மூடா.

சயந்தன்தரு பஸ்லவி

செகதீசா நடராசா செய்யும் வகையீதோ ஈசா
செகதீசா நடராசா (செ)

அனுபவிலவி

திங்களைச் செஞ்சடை மீதிற் தரித்தாய்
கங்கையை கரை புான் டோடவிடுத்தாய்
மங்கையை இடபாகத் தரிவத்தாய்
மான்மழுவெந்திய கையாஜியா (செ)

சரணம்

முப்புரத்தை புனரமுறவுல் செய்தாய்
அற்புதத்தை உன்னடியாற்க் களித்தாய்
கற்பகம் என்னும் கருணையை விடுத்தாய்

காலனை உதைத்தாய் கால காலா

(ச)

என்னைக் கட்டி இழுக்கிறூர் குரர்
எங்கி ஆவி தவிக்குதென் செய்வேன்
வர்ணைக் கயிலை வாழும் நாதனே
வாராயோ துயர் தீராயோ ஜயா

(ச)

நாரதர் வரவு

வெள்ளியங்கிரியின் சார்பின் ஈசன் தன்பால்
உள்ளத்தின் இநக்கியங்கள் உலகத்தில் வெளியே செய்யும்
வல்லபமுடையமிக்க மகாழனி நாரதன் நான்
கள்ளமிச்சபையை நாடி கண முடன் வருகின்றுனே.

நாரதர் தரு பல்லவி
தவத்தினர் வந்தாரே மாக முனி
தவத்தினர் வந்தாரே

(த)

அனுபல்லவி

தவத்தினர் வந்தாரே எவற்றையும் சோதிக்கும்
திறத்தினை உடையவர் பெலத்ததோர் நாரத

(த)

சரணம்

கோர தீர தண்டம் தவத்தினில் பாரதீரனென்றும்
தேவர் மூவரொடு யாவரும் பணிந்திடும்
தீர நாரத ஒய்யார மகா முனி வேதியர்

(த)

நாரதர் விருத்தம்

பசித்தார்க்கு மோனம் பகிர்ந்தே அழித்த பரஞ்சுடரை
புசித்தார்க்கு இன்பம் பெருக மென்றே மறை பேசுவதால்
நசித்தே உலக இல்லாழ்வை விட்டிலிந்தவர்க்கு
கசிந்தே மெய் ஞானக் கடலிலாந்தக் கருதுவரே.

வசனம்:- ஆனால் சயந்தபாலா சாட்சாத் பரமேஸ்வரன் மேல்
தாக முற்றுத் தவம் செய்பவர்களும் உலகதாகம்
அற்றலர்களும். இம்மிசை அழிந்தவர்களும் மேலும்
மேலும் ஞானமாகிய கடலில் ஆழந்தக்கருதுவார்கள்
அறிவாயாக.

நாரதர் பஸ்லவி

சூலின் நடமிடுமிக்காயம் பொன்மலையென நினைக்கில் அபாயம் (பு)

அனுபால்லவி

மேன தீழ் நீர் ஒருவாய்வு மெய்ஞான
விறுமத்தில் ஆவியை ஏற்று பார் இதன்
கூறிவாடும் ஓர் பற்று மோன அவதானமாய்
கேள்விதன் கூற்று (பு)

சரணாம்

ஒரு தன் நிலையுமற்ற கூடு இதிலறுவர்
தன்தென்றிருங்கதெவறும் காடு பிரபஞ்சத்தில்
அவன் தன்று இருப்பதெல்லாம் கேடு பிரபல்யமாய்
தேடு துட்டில் வீடுகட்டிச் சேர்த்துவைத்துச் காத்திருந்தும்
கூடுவிட்டுயிர் போன்பின்பு கூடவராதொருக்காலும்
நானேன்டுத்த இந்தத் தேகம் நாளை தானுய (பு)

அழிந்து போகக் காணும் மிகு
எளோழுவோகமாச் தானும் அழிவில்லாமல் தன
தாளேபாவி நின்றதாரீ அறிவரிந்ததானே திரியவல்ல (பு)
நானே அறிகிளேன் கோனே அளிந்த சிறு பாலா அருந்தவேண்டாம்
நானே கயிலை சென்று வானேர் சிறையைவென்று
நானே கயிலை சென்று வானேர் சிறையை வென்று
துயரகற்றுவேனே பயப்படாதே (பு)

நாரதர் வசனம்:- ஆனால் சயந்த பாலா நான் கயிலை சென்று
தேவர்களுடைய சிறையை மீட்டு வைப்பேன்
நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம்.

சபை வசனம்

அகோ தெப்படியென்றால் இந்தப் பிரகாரமாக குருபதுமன் குமா
ரனுகிய பாலுகோபன் இந்திரகுமாரனுகிய சயந்தனைப் பிடித்து
விலங்குழூட்டிச் சிறையில் வைத்துத் தேவர்களை வருந்தியமின்
தன்பிதாவிடம் சென்று விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி ஏக-
தேவர் சிறையை மீட்கும் பொருட்டு சப்பிரமணியம் வருகின்ற
விதம் எப்படியென்றால்.

5ம் சீன் முடிவு

சுப்பிரமணியர் வரவு

ஓர் பெருகுங் கயிலை மலை ஈசன் தன் பால் சித்திபெறும்
வெற்றி வேல் கரத்தில் ஏந்தி

தாருகணைக்கிரவிஞ்சம் தனை பிழக்கத் தானைகளாய்
குறள் வீரவாகு சேரக்

கார் பெருகுங் கடம்பமெனும் மாலையாட கதிரவன் தன்
ஒழியெனவே முகங்களாங்பப்

தீரெனும் சூரணைச் செய்மே கொள்ள செந்திவழி வேல்
சபை சேர்த்திட்டாரே.

ச + ஆடற்தரு பல்லவி

வாலசுப்பிரமணியர் வந்தார் செகரட்சக
வாலசுப்பிரமணியர் வந்தார்

(தெ)

அனுபல்லவி

வாலசுப்பிரமணியர் வந்தார் வேலும் கையில் துலங்க
கோலமயில் மீதேறி ஞாலம் தணைரட்சிக்க

(வா)

சரணம்

ஆலகாலத்தை உண்ட நீலகண்டனாலும்
வோலன் சுப்பிரமணிய சீலன் கருணை பெய்க
பாலன் பழனிமலை வாசன சுரர்கிளை காலன்
அறுவர் மூலை பாலன் வெண்ணுருந்திய நேசன் தணிகைவளர்

(வா)

ச + விருத்தம்

சேலை காவலனே எந்தன் திறல் மிகு வீரவாகே
கோனவன் சூரண் வானும் கொலுமிகை சென்றே நீயும்
வானவர் சிறையை நீக்கி வடிவுடன் அரசாளன்று
ஆன சொல் அறைந்து இப்போயன்புடன் அறிகுவாயே.

ச + வசனம்:- வீரவாகுவே சூரணிடம் சென்று தேவர்களை
வருத்தாமல் அசார்களை நீதிபரிபாலனம் செய்யும் படி கூறிவருவான்.

வீரவாகு விருத்தம்

சரவண பவனே போற்றி தணிகை வாசவனே போற்றி
குரவணியரனேயீன்றி குழந்தையே “பாற்றி
பீரணவ முதல்வா போற்றி பிறை யொளிர்வசனை போற்றி
திறமதாய் எனக்கு நீரும் செப்பிய வண்ணம் செய்வேன்

வீ + வசனம்: சரவணபவா நீர் சொல்லி யபடி குரளிடம் சென்று கூறிவருகின்றேன்.

வீரவாகு விருத்தம்

பார்புகழ் அசரர் கோவே பகருவேன் ஒரு சொல் இப்போ வார்குமல் உமையாழ் என்ற வள்ளலா மெங்களையன் வானவர் சிறையை மீட்டு வள மெலாம் அரசாள் என்று ஆனசொல் அறைந்தார் எங்கள் அறுமுக குமாரமூர்த்தி.

வீ+ வசனம்:- அரசனே தேவர்களை விடுதலையாக்கி அசரர்க ஞக்கு அரசனாக இருந்து அரசு செய்யும் படி பாலசுப்பிரமணியப் பெருமான் சொன்னார் குரனே.

குரன் விருத்தம்

அட்டட்டா பயலே நீயாச் அறைந்த சொல் அதிசயம் தான் பட்டினம் தனிலே வந்து பகர்ந்தனம் சிறைவிடென்று எட்டியே இவளைக் கட்ட எந்தன் பாலகனும் பட்டயம் பெறவேவல்ல பாலுகோபனை அழைத்துவாராய்

குரன் வசனம்:- அடேபைலே சிறைவிடென்றது தூணைக்கறை யான் அரித்தது போல் இருக்கின்றது உள்ளை விடவேப்பாது நபது பாலகனையும் தம்பியையும் இவ்விடம் அழைத்துவருவாய் மந்திரி.

மந்திரி வசனம்:- அப்படியே அரசே.

சிங்கமா குரன் விருத்தம்

ஆரடா கொலுவின் முன்னே ஆழ்மையோடு எதிர்த்து நின்று பாரடாசிறைவிடென்று பகர்ந்திட்டமுடா கேளாய் கூறடா உந்தன் பேரரக்,
கொஞ்சமும் குறையின்லாமல்
சேரடா என்கைவாளாஸ் சித்திரவதை செய்வேனே.

சி + வசனம்:- சிறைவிடென்ற முடா உள்ளையிப்போ சித்திர வதை செய்குவேன் பாரடா.

வீரவாகு விருத்தம்

சிங்கத்திரள்கள் தனக்கு முன்னே செலுட்டும் நரிபோல் குரைக்கும் உங்கள்

அங்கந்தணைப் பிழந் தெறிய
அரிய பிரான் எனக் கழித்த.

வீரவாகு தரு

வேல் கை இருக்குப் பாரு அடேயரசு
காலஞ் செய்யாதே ஒடு
பாலன் உரைத்த மொழி கான மறுப்புற்றந் (வெ)

சிங்கமா சூரன் தரு

வெட்டினறிவென்டா வேலு மிரு துண்டாக
கெட்டவசனம் கொலுத் திட்டமுரைத்தபோயா. (வெ)

வீரவாகு விருத்தம்

அரியன் முதலாம் நேவர் அளைவரும் அபயம் போட
தெரிவதற்கரியாசன் நெற்றியில் உதித்த பாலன்
மனுநெறியுடனே சொன்ன நீதிக்கும் அடங்கா உன்னை.

வீரவாகு தரு

நடுங்க அடிப்பேன் வேலால் படுங்கோ குரரே இனி
கடுங்கோபம் கொண்டு நீ இடும்டுகள் பேசுகின்றாய் (ஈ)

சிங்கமா சூரன் தரு

எங்கள் சமுகம் துண்ணில் இமுக்குகள் பேசுகின்றாய்
பங்கப்படுத்திஉண்ணை பாரச்சிறையிடுவேன் (எ)

வீரவாகு தேவர் விருத்தம்

மூலமதில் உற்பத்தி அறியீர் குரா முக்கண்ணன்
நெற்றி தவில் உதித்து இந்த
ஞாலமெல்லாம் துதிக்க வீர வேல் கையேந்தி
வீறல்மிக் கோர் தண்யடக்கி விண்ணவர்க்காய்
பாலனிங்கு எனையனுப்பித்துதாய் விட்டார்
பாரடா என் கையில் வேலும் தந்து
கோலமது கெட்டழிந்து போவீர் குரா
கொதித் தெழுதல் குணமல்லக் கரு தோடாய்

வீரவாகு தரு

வேலால் அடித்தென் பாராய் குலம் பறக்கநேராய்
காலன் போல் என்முன் நின்றாய் பாலனுரைக்குமாறாய் (வெ)

பானுகோபன் விருத்தம்

அடல்கொழும் வலிமையுள்ளோன் போலட்டகாசங்கள் செய்து கூடலெனப் பொங்கி இங்கு கடுஞ்சிறைவிடென்ற மூடா கூடலெனப் பிடுங்கி இந்தக் குவலயம் தனக்கப்பாலே திடுதிடென்றதிரச்சப்த சாகபத்தமுந்தினேனே.

பா + வசனம்:- அடேமூடா என் தந்தை முன்னே தேவர் சிறையை விடென்றாய் சபாஸ், மாயாஸ்திரத் தால் உன் குடலைப்பிழந்து ஏழு சமுத்திரத்தின் கீழிருக்கும் மலைக் குகைக்குன் அமிழ்த்தினேன்.

சபை வசனம்

அகோதிதப்படியென்றால் இந்தப் பிரகாரமாக வெற்றிவேலாய் தப் பெருமானுரானவர் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடும்படிக்கு அகரர்களுக்கு அாசனக இருந்து ஆளும்படிக்கும் தனது தூதனு தீய வீரவாகு தேவரை அனுப்ப அவன் மனமானது கோபமே விட்டினால் தனது பாலனுகிய பானுகோபணை வரவழைமுத்து வீரவாகு தேவருடன் சண்டை செய்வித்து அவ்வீரவாகு தேவரையும் ஓதப்படைகளையும் மாய்க்கத்தத்துவத்தினால் சமுத்திரத்தில் மாய்த்துவிட்டான் அப்போது வேலாயுதப் பெருமானுடைய கிழுபாகடாஷ்சத்தினால் அந்த வீரவாகுவானவர் உயிர்பெற்றெழுந்து வேலாயுதப் பெருமானுக்கு குரானுடைய செய்கைகள் அணைத்தையும் சொல்லுமழுவில் தேவகேஞாதிபதியானவர் சூரணுடைய சமூகம் செல்கிற விதம் எப்படியெல்லூால்.

6-ம் சீன்முடிவு.

குப்பிரமணியர் விருத்தம்

அண்டற்களசரற் கெல்லாம் அதிபதிகுரபதுமா திண்டிறல் எனது வீரவாகொடு சினத்ததெண்டா மண்டலம் புகழும் தேவர் மறுகிடுசிறையை நீக்கி இன்றலர்ந்திரு புஸ்பம் போல் இருந்தரசாள்வாய் நீயே,

குப்பிரமணியர் வசனம்: அகரர், தேவர்கட்டகெல்லாம் இராசா வாக இருக்கும் சூரபதுமனே கேள்ப்பா யாக தேவர்கள் சிறையை விடுதலையாக்கி அரசராகும்படி தூது அனுட்பிய என் வீரவாகு தேவரையும் பணகளையும் வருத்திய காரியம் யாது.

குரன் விருத்தம்

மச்சகம் போற் கெருட்டேடு மலைத்திடுவாறு போலும்
சகசமாயரியோடு அடல்கொழும் எலியைப் போலும்
சிறைவிடென்று உரைத்த உந்தன் சிந்தயிற்துணிவென்ன
சொன்னவேன்

இறைவனென்றாலும் கட்டி இடுவேன் சிறையில் பாராய்.

கு + வசனம் - கொகுவானது கெருட்டேடு எதிர்த்த தனமை
யாயும் இழக்காரமாய் எவியானது சிங்கத்
தோடு சண்டை செய்த தன்மைபோலும் என்
கொலு முன் வந்து தேவர்கள் சிறைவிடென்று
சொன்ன மனத்துணிவென்ன சொன்னவேன்
கடவுளாக இருந்தாலும் கட்டிச் சிறையில்
இடுவேன் பாராய்.

கந்தசாமி - தரு

ஞாலந்தனை நீயாண்ட காலம் வந்ததே குரா
கொலங் கெட்டுனரச பாலன் கை வேலழிக்கும் (ஞா)

குரன் தரு

பாலன் பாலன் என்றுவிடக் காலன் போல் சீறுகின்றும்
குலமொடு மழுவைச் சுற்றிவிடுவேன் பாராய் (பா)

கந்தசாமி - தரு

மூர்க்கனே என் முன் நீல்லாதே தாக்குவெனன்கை
வேலாலே
பார்க்குவோர் புகழ்வார் பாரே நீக்குவேன் உயிர் இப்
போதே (மு)

குரன் - தரு

நில்லென்று சொன்ன உந்தன் பல்லும் வாயும் கிழிய
வில்லொன்று நாராசம் விடுத்தேன் இதன் முன்னில்லாய் (நி)

கந்தசாமி - தரு

விட்டகுலம் மழுவும் விட்டகையும் விழவே
திட்டம் வேலை விடுத்தேன் சீருதே நில்லு நில்லு (வி)

பொது விருத்தம்

வில்லென்ற நாராசம் விழவே வேலாலடித்தேக்
நாதமொடு பூதமெல்லாம் ரோம மாயும்
நற்கலைகள் வேதமெல்லாம் பூர்த்தியாயும்
ஆதாரம் பதின்நான்கும் அஸ்தியாயும்

அறிதரிய தத்துவங்கள் அனைத்துமாகி
வேதாந்த முடிமீண்யாய் விளங்கி நின்றூர்
விறலசரன் மனமாய்கை நீங்கிக் கண்டான்
பாதாரவிந்தமே பரமே யென்றூன்
பணிந் தெழுந்து ஜயற்று பகருவானே.

குரன் விருத்தம்

அப்பனே இவன் ஆர் பாலன் ஆதியாம் பிராணிப் போலே
ஒப்பனை வேறில்லாமல் உருக்கொண்டு எனக்கு முன்னே
கற்பனை கடந்து நின்றூன் கனமாய்கை வலிமையாலே
சொற்பனம் போலக் கண்டேன் துணிப்பனே இவனையானே.

குரன் வசனம்:- பரமசிவனே இவனார் குழந்தை ஆதியாயுள்ள
சிவபெருமானுக்கு மேலாகிய உருவைக்
கொண்டு எனக்கு முன்னே சொல்லுதற்கரிய
வடிவங்களைக் கொண்டு நின்றூன் பரமசிவ
னென்று பிரார்த்தித்தேனே எந்தன் மாய்கை
யிலும் மேலான மாயைகளைக் கற்றவன் போலக்
கனவாகக்கண்டேன் இச்சனமே இவனைத்
துணிப்பேன்.

குரன் தரு

என்ன பரமசிவன் ஈன்ற குமாரன் சின்ன இவனுக்குப்
பின்னிட்டால் நான் என்ன குரன் (எ)

கந்தசாமி - தரு

குரனே உணையாடுவேன் தேவர் சிறையை விட்டா
பாருளைத்தும்புகளாய்ப் பாதிபளந் தெறிந்தேன் (கு)

குரன் - தரு

உளந்தனில் துணிவு கொண்டு இழந்தகை பேசுகின்றாய்
களந்தனில் வெட்டியே காலனுக்கிரையிடுவேன் (ஏ)

கந்தசாமி - தரு

பிளந்து மிளந்தெறிய பொருந்துருளென்ன குதோ
களந்தனில் பிளந்ததை கனகன காத மெறிவேன் (பி)

குரன் தரு

மனந்தனில் துணிவோடா சினந்து போர் புரிகிறாய்
புனந்தனில் நாய் நரிகள் அருந்த அரிவேன் வாளால் (ம)

கந்தசாமி - தரு

பிளந்து பிளந்து மாநி எறிந்தேன் பொருஞ்து பார்ப்போம்
இழந்து அழிந்து இனி ஜொலைந்து நீ போடா (கு)

பொது விருத்தம்

தேவர்கள் முனிவர் சித்தர் சிறந்த கிம்புருடன் சித்தர்
முவர்கள் புகழ் கொண்டாட முக்கண்ணன் அருளும் பாலன்
பாவகர்மங்களுற்ற பாவியை வேலால்வீழ்த்த
சேவலும் மயிலும் ஆனை செவ்வேளும் ஏறினுரே.

பொது வசனம்:- அஃது எப்படியென்றால் இப்படியாக தேவர்
களும், முனிவர்களும், கிம்புருடர்களும், மும்
ஸர்த்திகளும் தங்கள் வருத்தம் நீங்கினிட்டதே
என்று ஆனந்தக் கூத்தாடி நடிக்கும்படி
வேல் யுதப் பெமான் தனது வேலினால் சூரை
இருபிளவு செய்து மாறி எறிந்தார். அந்தச்
சணமே அவன் சேவலும் மயிலும் ஆனை
அது கண்டு எம் பெருமான் தமக்கு வாகன
மாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார்.

இந்திரன் தேவாரம்

வேதமுதல் விள்ளவர்கள் தேடிக்காணு விறலடியான்
நெற்றிக் கண் விளிப்பாலுற்று
சாதமாய்ச் சரவணத்துக் குழவியாகித் தற்பரனே
அறுவர் மூலைப் பாலை உண்டு
மாதவத்தை உற்ற தோர் தேவர்தம்மை மயிலேறிச்
சிறை மீட்டு மகிழ்ச் செய்தாய்
ஆதவர்க்கு மருகோனே ஐங்கரற்கு இழையோனே
ஐயா மெய்யா
பாதமலர் தணைப்பரப்பி பணிந்தேன் உந்தன்
பதநிதமும் ஏங்கக்யிக்க மனது நல்காய்
காதலுடன் வடிவேலும் சராறு கரமும் மின்னக்
கணப் பொழுதில் அடியாரைக் காப்பாய் வேலா

சயந்தன் தேவாரம்

பிசமனைக்கணமுடடனே பெருமையற்று பேசாது அருஞ்சிறையில்
பிணித்து வைத்தாய்
பிரணவத்தின் பொருளாதனை பிரணவத்து முதல்வோர்க்குப்பிசித்து
மெய்பிரளக்காட்டி

அரவணிந்த பெருமாற்கு குருவெனவே வேதங்கள்
மொழியலைத்தாய்

உலக மீதில்

சுரவணபவனே, சண்முகனே தாயகனே தயாபரனே அடியவரைக்
காற்கவையா
கருணையிகுமாதவர்கள் வந்துனைப் போற்றக் கருணைபுக்கி
மயிலமீதேறும்
பரமெனக்கு கெதியெனவே நம்பினேனே
பாதாரவிந்தம் தந்தெமை யாழ்வாயே.

இந்திராணி தேவாரம்

ஏகனுயகனும் எவ்வுயிர்திரஞ்சும் எங்குமாய் நிறைந்த
எம்பிராஸ் ஈன்ற பாலனே
உந்தன் பாதமேதந்தெம் பாரவெம் சிறைதனை நீக்கி
சாலவும் அவணர்கிளைகளைக் களைந்தெம் உயிர்களைக் காத்த
எம்பிரானே
கோலமாமயில் ஏறிவந்திருக்கும் கோலத்தைக் கண்டு
நாம் போந்தினேநும்
உங்கள் புசழ் பெறுமானும் நேர்த்தியாய் பள்ளிருக்க
துலங்கும் வேலையும் போற்றினேநும்
ஏல் அலங்காரமார்பணியையும் புண்ணியங் கருணையாய்
விளங்கும் மெய் நிறையும் போற்றினேநும்
வாணவர் புகழ்ந்து ஏற்றினேநும் புந்தியில் நுளைந்து
காத்துரட்சிப்பாயே.

இந்திரன்

திரிபுரத கனவீன்ற செல்வனே போற்றி போற்றி
அரி பரி கரிகள் தண்ணையடக்கியாண்டவனே போற்றி போற்றி
கிரியென அண்டமாயிரத் தெட்டாண்ட அசரர்க் கோளை
இருபிளவதாய்ப் பிளந்த இமையவர்க் கொவே போற்றி
முருகனே குகள் சுயம்பு முத்திக்கு வித்தே போற்றி
அருகனுக்குபதேசித்த அண்ணலே அமரர் ஏறே
சரவண பவனே போற்றி தனிகை வாசவனே போற்றி
மருமகனுய் நீரும் வந்தென் மகள் தனை மணம் செய்வாயே.

கந்தசாமி

தேவர்கள் தனை வத்தித் திறல் மிகுமசரர்தன்னை
ஆவல் கொண்டளித்தமையாம் அடிமைகொள்தேவற்காக
மேவியென் முன்னில் நின்று கூவிடும் தேவர்கோனே
ஆகத்திற் கருத்தேயுற்ற அத்தனமை நடத்துவிரே

நந்தசாமி வசனம்:- வானவர்களை கொடுமையாய் வழுத்திய சூரியன் அழித்தேன் இரந்து என் முன் தீண்று ஏத்திடும் தேவர்கடக்கிபனே உன் மனதிற் கொண்டான்னைப்படி நடந்து கொள்வாயாக.

தெய்வயானை வரவு வெண்பா

சீரார் சயந்தகுண காலதை தனக்குப் பூங்கரமும் தாரார் கசமுகனும் சண்முகனும் — நீராருஞ் செஞ்சடையனும் பரையும் தேவதிருபண்டிதற்கு விஞ்சுக்தித்த நாதர்களும் கார்.

தெ + விருத்தம்

அதிமிகு அச்சம் நாணம் அன்புள்ள மடம்பயிர்ப்பு பதிவிரதா சிறந்த பாவவயாம் தெய்வயானை கருணை சேர் சுப்பிரமணிய காதலன் சபை நாடி திருமணக் கோலம் பூண்டு கரியதண்சிறுமி சபை வந்தானே.

பல்லவி

தெய்வயானையும் வந்தானே நல்ல சிறந்த மனக்கோலமாய் தேவர்மும்மாரி பெய்ய. (தெ)

அனுபல்லவி

தெய்வயானையும் வந்தாள் தேவர் மூவர் கொண்டாட தையல் அன்ன நடை நடந்து சரவண பவன் முன்னே ஒதுயலர் மனம் மகிழ்ந்து ஒய்யாரமாய் நடந்து (தெ) .

சரணம்

சாமி திருக்கண் சபை ஆகம் மிகக் குளிர்ந்து தத்தித்தாம் தகதித்தாம் தித்தாம் தறும் தகும் ததிம் ததிமித கிதா (தெ)

தெய்வயானை விருத்தம்

பொன்னுலகும் எவ்வுலகும் போற்றிப் புகழுங் தேத்றும் வர்ன முடிதரித்த தந்தையரே அன்னையரே என்னை அழைத்த விதம் என்ன இந்த மா சபைக்கு சொன்ன பணிவிடையைத் கோகையரும் செய்வேனே

வசனம்:- பிரகாசம் பொருந்திய பொன்னுலத்திலே உள்ளயா
வரும் போற்றிப் புகழ்ந்து போற்ற வர்ண முடித
ரித்த என் தந்தையே அங்கீரைய எங்கீர இந்தச்
சபைக்கு வரச் செய்த காரணம். யாது செப்ப
வேண்டும் பிதாவே.

இந்திரன் வசனம்:- மகளே தெய்வயானை சபைக்கு வரச் செய்த
நோக்கம், தேவுக்கள் சிறையை மீட்டு எங்
களை இரட்சித்த சரவணபவனுக்குத் திருக்
கலீயானம் செய்து வைக்க இச்சபைக்கு
அழைத்தேன் மகளே.

மங்களம், மங்களம், மங்களம்.
சுபம், சுபம், சுபம், சுபம், சுபம்.

கிட்டார அக்டோப் 664, ஆல் தகி வீதி புதையம்.